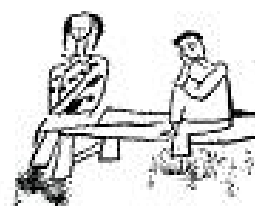

Nguyễn Nhật Ánh

KINH VĂN HÓA

36

**MƯỜI LĂM
NGỌN NẾN**

Kim Dong

Nguyễn Nhật Ánh

**KINH VẠN HOA 36
MƯỜI LĂM NGỌN NẾN**

Thông tin về ebook

Kính Vạn Hoa 36: Mười Lăm Ngọn Nến

Tác giả: Nguyễn Nhật Ánh

Thể loại: Tuổi Học Trò

Biên tập: Đinh Tiểu Tiên

Bìa: Nguyễn Minh Thắng

Thư viện online isach.info

Định dạng ebook PDF-A4

Ngày xuất bản: 07-September-2015

Tổng số 88 trang

Click vào đây để đọc online

CHƯƠNG 1

Cầm Vân vừa ngồi học vừa ngáp. Lần nào cũng vậy, cứ đến giờ giáo dục công dân là mắt nó cứ muốn díp lại. Nó chưa từng thấy môn học nào khô khan như môn này, do đó đáng chán như môn này.

Từ đầu năm đến nay, nó học trước quên sau, học sau quên trước. Những cụm từ như kinh tế quốc doanh, kinh tế tập thể, kinh tế cá thể đối với nó quá mới mẻ. Nó cũng không tài nào phân biệt nổi thuế doanh thu khác với thuế tiêu thụ đặc biệt như thế nào. Trước ngày kiểm tra, nó tụng ra rả. Cô hỏi, nó trả lời vanh vách. Nhưng sau đó nó quên sạch sành sanh.

Cầm Vân ngồi nghe cô Lan Anh giảng bài mà đầu cứ ong ong u u: Hôm nay cô giảng về nghĩa vụ bảo vệ tài nguyên thiên nhiên và môi trường. Lại một đề tài chẳng chút hấp dẫn. Nó ngồi nghe lơ mơ, đầu gật gà gật gù.

Sự gà gật của Cầm Vân không lọt khỏi mắt tổ trưởng Tần. Nó ngồi chếch ngay sau lưng nhỏ Cầm Vân chứ đâu.

Tần nhìn Cầm Vân, bụng lo ngay ngáy. Nó biết con nhỏ này gà gật chả phải vì “tâm đắc” với lời giảng của cô giáo, chỉ là do buồn ngủ thôi. Sở dĩ Tần đoán như vậy vì nó cũng đang buồn ngủ ghê gớm. Cũng như Cầm Vân, Tần thấy môn giáo dục công dân sao mà chán phèo. Học lịch sử hoặc địa lý dù sao cũng còn thú vị hơn. Học lịch sử còn được nghe chuyện kể, chuyện đánh nhau; học địa lý còn được xem bản đồ, tranh vẽ. Còn với môn giáo dục công dân, học trò chỉ toàn nghe và nghe, cô giáo chỉ toàn nói và nói, lại nói những điều cao xa, khó hiểu quá chừng.

Nhưng đang giữ chức tổ trưởng tổ 1, Tần cố giữ cho đầu mình đừng đánh nhịp. Nó phải vận hết “mười hai thành công lực” mới chế ngự được cơn buồn ngủ cứ lăm le kéo sụp hai mí mắt.

Nhưng Tần chỉ lo được cho thân mình, chứ đâu có lo được cho tổ viên của nó. Cầm Vân đầu mỗi lúc một cúi thấp, lại ngồi ngay bàn đầu, đối diện với bàn cô giáo, thế mới nguy. Tần vừa quan sát Cầm Vân vừa lo

lắng liếc chừng cô giáo. May mà từ nãy đến giờ cô Lan Anh vừa giảng bài vừa nhìn xuống cuối lớp nên không phát hiện ra sự gà gât của cô học trò tổ 1. Đang hồi hộp theo dõi ánh mắt của cô Lan Anh, Tần bỗng giật mình khi thấy cô từ từ đưa mắt lên các dãy bàn trên.

Tim đập thình thịch, Tần vội vã đưa tay lên định khều vào lưng Cẩm Vân, nhưng đến khi gần chạm tay vào áo bạn, nó bỗng cảm thấy ngùng ngùng. Thay vì khều vào lưng như dự định, nó cầm lấy bím tóc của Cẩm Vân giật giật.

Tần chỉ giật khẽ. Nhưng đang nửa thức nửa ngủ, nhỏ Cẩm Vân tưởng như kẻ cướp đang xoắn lấy tóc mình. Thế là nó thét lên bài hãi:

- Á á! Buông ra!

Tiếng thét bất thần của Cẩm Vân khiến những đứa mơ màng lập tức tỉnh ngủ, còn những đứa tỉnh ngủ thì giật bắn mình. Cả lớp nhất loạt ngoảnh cổ về phía phát ra tiếng kêu thất thanh kia, mắt đứa nào đứa nào trở lên sùng sốt.

Cô Lan Anh tất nhiên cũng kinh ngạc không kém. Cô quét mắt về hai dãy bàn của tổ 1.

Thằng Tần lúc này mặt xanh lè xanh lét. Nó không ngờ con nhỏ Cẩm Vân ngốc nghếch kia lại la lên như cháy nhà thế. Khi Cẩm Vân thét lên, nó như phải bóng liền rụt vội tay.

- Gì thế Cẩm Vân?

Cô Lan Anh lừ mắt nhìn cô học trò vừa gây náo loạn.

Cẩm Vân đứng lên:

- Thưa cô, có bạn nào vừa giật tóc em ạ.

Cô Lan Anh lướt mắt qua những gương mặt ngồi ở bàn sau, cặp lông mày cau lại:

- Em nào chơi nghịch thế?

Tần, Dưỡng và Hiền Hòa im ru.

- Phải em không Dưỡng? – Cô Lan Anh lại hỏi.

Dưỡng đứng dậy

- Thưa cô, không ạ.

Hiền Hòa không đợi cô giáo gọi đến tên mình, lật đặt đứng lên theo:

- Thưa cô, cũng không phải em ạ.

Bàn sau có ba đứa, nếu không phải thằng Dưỡng và nhỏ Hiền Hòa thì thủ phạm đích thị là thằng Tần rồi. Cô Lan Anh nghĩ, và cô nhìn chăm chăm vào mặt Tần.

ánh mắt nghiêm khắc của cô giáo còn đe dọa gấp mấy lần câu cật vấn. Tần nghe người mình run lên.

Nó đảo mắt quanh lớp, tuyệt vọng nhìn những khuôn mặt căng thẳng vì chờ đợi của tụi bạn và lập cập đứng lên khỏi ghế. Nó đáp và nghe lười lú lại:

- Thưa cô ... thưa cô ...

Thái độ của Tần đã tự tố cáo nó. Nên cô Lan Anh nghiêm mặt:

- Tại sao em lại nghịch ngợm trong giờ học?

Tần tiếp tục ấp úng:

- Thưa cô ... thưa cô ...

Cô Lan Anh nheo mắt:

- Em là tổ trưởng tổ 1 phải không?

- Dạ.

- Cô không hiểu nổi! – Cô Lan Anh lắc đầu – Lẽ ra em phải nêu gương tốt cho các bạn chứ?

Thoạt đầu Tần không định thanh minh. Nếu nó nói rõ ra, nhỏ Cẩm Vân sẽ bị cô giáo phạt về tội ngủ gục trong giờ học. Điều đó chẳng hay ho gì. Dù sao Cẩm Vân cũng là tổ viên của nó.

Nhưng đến khi cô giáo lôi cái chức tổ trưởng của nó ra để quở trách trước lớp thì Tần không giữ bình tĩnh nổi nữa.

Nó hít vào một hơi:

- Thưa cô, em kéo tóc bạn Cẩm Vân không phải vì nghịch phá đâu ạ.
- Không phải vì nghịch phá? – Cô Lan Anh ngạc nhiên – Thế vì chuyện gì?

Tần nuốt nước bọt:

- Thưa cô, em định ... đánh thức bạn ấy đấy ạ.

Cô Lan Anh liền quay sang Cẩm Vân lúc này đang cúi gằm đầu:

- Em vừa ngủ gục hả Cẩm Vân?

Cẩm Vân lí nhí đáp, vẫn không dám ngẩng mặt lên:

- Em cũng chẳng biết, thưa cô.
- Ngủ hay thức mà chính em cũng không biết sao? – Cô Lan Anh tỏ vẻ phật ý.
- Thưa cô em không biết thật đấy ạ! – Cẩm Vân phân trần một cách thật thà – Em nghe cô giảng một hồi bỗng thấy mơ mơ màng màng, chả rõ như thế là đã ngủ hay chưa.

Lối giải thích như treu gan của Cẩm Vân làm thẳng Tần kinh hãi. Thật chưa thấy con nhỏ nào khờ như con nhỏ này, Tần lo lắng nhủ bụng, nó nói như vậy có khác nào nó chê cô giáo giảng bài buồn ngủ chết được. Không khéo cô phạt hết cả tổ không chừng!

Trước câu trả lời vụng về của Cẩm Vân, không chỉ Tần mà cả mấy đứa trong ban cán sự lớp cũng phát hoảng.

Cũng như Tần, tụi Xuyên Chi, Vành Khuyên, Minh Vương và nhỏ Hạnh nơm nớp liếc trộm cô giáo, chờ cô nổi cơn thịnh nộ trước tên học trò lếu láo kia.

Nhưng chờ lâu thật lâu vẫn chưa thấy cô Lan Anh có phản ứng gì.

Cô chỉ hơi sững sờ trước lời “khai báo” thật thà của nhỏ Cẩm Vân. Rồi cô đột ngột bỏ dở bài giảng, lặng lẽ bước lại bàn, ngồi xuống ghế cúi đầu nghĩ ngợi.

Sự trầm ngâm của cô Lan Anh làm cả lớp thót ruột. Chẳng thà cô quả trách ngay, tội nó còn đỡ ngán. Cô cứ im im như thế, tội nó đành phải đoán non đoán già, và càng đoán lại càng hình dung ra lắm điều khủng khiếp.

Tần thì thảo sau gáy Cẩm Vân:

- Sao bạn lại nói với cô như thế?

- Nói thế thì sao? – Cẩm Vân thì thảo hỏi lại.

- Thì khờ chứ là sao! – Tần khẽ nhăn mặt – Nói như thế có khác nào bảo cô dạy chán phèo.

Cẩm Vân thoát lo lắng:

- Mình đâu có ý đó.

- Có thể bạn không có ý đó thật. Nhưng mọi người sẽ hiểu như thế. Và cô Lan Anh đương nhiên cũng hiểu như thế.

Rồi như để làm cho con nhỏ ăn nói thiếu cẩn thận này đứng tim cho đáng đời, Tần hừ giọng:

- Cô Lan Anh đang giận ghê lắm đấy. Cô ngồi im như thế là cố nghĩ một hình phạt ra trò cho bạn và cho cả tổ đấy.

Cẩm Vân liếc mắt lên chỗ cô giáo ngồi, bụng lo ngay ngáy. Ủ, cô có vẻ trầm tư tợn, như vậy đích thị là cô đang tìm cách trừng phạt tội nó rồi.

Càng nghĩ càng run, bất giác Cẩm Vân đưa tay lên bịt miệng, quên phắt rằng cái câu không nên nói kia nó đã thốt ra từ đời nào đời nào rồi.

Trước vẻ mặt căng thẳng và hoang mang của lũ học trò, cô Lan Anh đột ngột đứng lên khỏi ghế.

Cẩm Vân lạnh toát sống lưng khi thấy cô đảo mắt một vòng khắp lớp rồi dừng lại ở hai dãy bàn của tổ 1. Như vậy là “tới giờ” rồi! Cẩm Vân sợ hãi nhủ bụng và nhắm mắt lại, chờ sét đánh xuống đầu.

Nhưng nó chờ hoài, chờ hoài vẫn chẳng thấy sấm sét nào giáng xuống, liền sè sè mở mắt ra, ngạc nhiên thấy cô Lan Anh đang mỉm cười. Cô mỉm cười và vẫy tay ra hiệu cho bốn đứa học trò đang đứng bồn chồn

trước mặt:

- Các em ngồi xuống đi!

Như trút được một gánh nặng, Cẩm Vân, Hiền Hòa, Tần, Dương cùng thở phào và lục tục ngồi xuống.

Đội bọn thằng Tần “an tọa” đầu vào đấy xong, cô Lan Anh lướt mắt qua cả lớp, chậm rãi nói:

- Cô biết trong các môn học hiện nay, môn giáo dục công dân là môn học khô khan nhất, khó tiếp thu nhất và khó nhớ nhất. Vì vậy cô hoàn toàn thông cảm với sự vất vả của các em khi học môn này. Nhưng dù thế nào đi nữa, đó vẫn là môn học cần thiết. Là một công dân, các em cần phải được học về quyền lợi và nghĩa vụ kinh tế, lao động, kể cả quyền và nghĩa vụ tham gia quản lý nhà nước và xã hội của một công dân ...

- Thừa cô, – Thằng Lâm “thi sĩ Hoàng Hôn” giơ tay đứng lên – nhưng tụi em còn đi học, đâu đã buôn bán gì mà nhớ nổi các loại thuế má hờ cô!

Lâm là thủ lĩnh băng “tứ quậ”, chuyên chọc phá, trêu ghẹo mọi người. Mỗi lần nó cao hứng giơ tay xin “phát biểu” là mấy đứa trong ban cán sự lớp đều nín thở.

Nhưng bữa nay Lâm phát biểu nghe được. Nhỏ Xuyên Chi gật gù, nhớ là mình tụng bài đến rã họng cũng chẳng thể nhớ nổi các loại thuế, các hình thức sở hữu kinh tế ...

Nhỏ Xuyên Chi là lớp trưởng mà còn đồng tình với thằng Lâm huống gì những đứa cùng “băng” với nó.

Hải quân lập tức hòa theo:

- Bạn Lâm nói đúng đó, cô!

Quốc Ân ủng hộ bạn còn nhiệt tình hơn, nó khai huych toẹt gia cảnh của Lâm khiến thằng này nhăn híp:

- Nhà bạn Lâm là cửa hiệu tạp hóa khách đông nườm nượp mà bạn ấy còn không nhớ nổi các loại thuế, nói gì đến tụi em hờ cô!

Còn Quái Lương thì bô bô, chẳng buồn kiêng kỵ:

- Trong giờ giáo dục công dân, em thấy nhiều bạn ngủ gục làm cô ơi!

Thấy mấy đứa trong băng “tứ quây” nói năng càng lúc càng quá đà, nhỏ Xuyên Chi bắt đầu chột dạ. Nó cứ lăm lét nhìn trộm cô Lan Anh.

Nhưng cô Lan Anh vẫn điềm tĩnh. Đợi tụi thằng Lâm phát biểu cho bằng hết, cô ra hiệu cho tụi nó ngồi xuống rồi khoan thai nói:

- Cô nghĩ, học môn giáo dục công dân các em không nhất thiết phải thuộc vanh vách từng câu trong bài học. Về chi tiết, các em có thể quên đi. Cô chỉ cần các em nhớ những điểm chính mà thôi. Môn giáo dục công dân lớp chín thực ra chỉ có mục đích giúp các em bước đầu làm quen với khái niệm về quyền lợi và nghĩa vụ ...

Cô chép miệng:

- Nhưng dù sao cô cũng công nhận đây là một môn khó học. Từ nay, chúng ta sẽ áp dụng phương pháp học tập bổ sung. Các em sẽ thuyết trình về đề tài đang học. Như vậy, cô nghĩ môn giáo dục công dân sẽ sinh động và hấp dẫn hơn.

Cô Lan Anh vừa nói xong, cả chục cái miệng nhao nhao:

- Thuyết trình hờ cô?

- Thuyết trình như thế nào ạ?

- Tổ nào sẽ thuyết trình bài hôm nay hờ cô?

Thấy học trò tỏ vẻ hào hứng trước đề nghị của mình, đôi mắt cô Lan Anh long lanh:

- Nếu các em đồng ý thì bài “Nghĩa vụ bảo vệ tài nguyên thiên nhiên và môi trường” hôm nay cô sẽ giao cho ...

Cô Lan Anh ngưng ngang khiến cả lớp muốn ngưng thở theo. Cô quét mắt dọc các dãy bàn rồi thình lình chỉ tay vào chỗ tụi thằng Tần:

- ... tổ 1.

Lời phán của cô khiến thằng Tần giật nảy:

- Í, không được đâu cô?

Thằng Dưỡng cũng xanh mặt:

- Cô giao cho tổ khác đi cô! Tụi em dốt lắm cô ơi!

Câu nói của Dưỡng khiến cả lớp cười ồ.

Thằng Quang và Hiền Hòa thì thi nhau tả oán:

- Tụi em có biết thuyết - là gì đâu, cô!

- Tụi em thuyết trình dở nhất lớp đó cô.

Lý do thằng Quang và Hiền Hoà đưa ra mâu thuẫn nhau quá sức nhưng đang hăng hái than vãn chẳng đứa nào nhận ra.

Trước chỉ định của cô Lan Anh, chỉ trừ hai học sinh “mới” Mỹ Hạnh và Cẩm Vân là nhút nhát làm thỉnh, còn những đứa khác trong tổ 1 đều rên như bọng. Nhưng mặc cho tụi thằng Tần kêu ca, cô Lan Anh vẫn giữ nguyên quyết định của mình:

- Các em không nên đùn đẩy công việc cho tổ khác!

Cô hăng giọng:

- Thuyết trình không phải là chuyện gì mới mẻ. Cô biết, năm lớp tám, các em đã từng thuyết trình rồi. Dĩ nhiên, có thể các em chưa thuyết trình ở môn giáo dục công dân, nhưng cô tin nếu tìm được tư liệu phong phú và biết cách phát triển đề tài, các em vẫn có thể đem lại sự thích thú cho người nghe.

Tần giờ tay, nhăn nhó:

- Thưa cô, nhưng tụi em biết tìm tư liệu ở đâu ạ?

Tiếng thằng Lâm vọt miệng từ phía sau:

- Ở “nhà thông thái” Hạnh chứ ở đâu!

Lời nhắc nhở của Lâm khiến mặt Tần rạng ra. Nó sực nhớ đến nhỏ Hạnh ở tổ 4. Nhỏ Hạnh là con một sách, lại có trí nhớ siêu hạng, được cả trường mệnh danh là “nhà thông thái”, là bộ từ điển biết đi. Trên các nguồn tài liệu, nếu không dựa vào nhỏ Hạnh thì còn dựa vào ai nữa!

Tân sung sướng nghĩ và hào hứng đề nghị:

- Thừa cô, cô cho tổ 4 vào chung nhóm thuyết trình với tổ 1 tụi em, được không ạ.

Cô Lan Anh không ngờ sự việc lại xoay ra như thế. Cô đưa mắt về phía bọn Quý ròm, mỉm cười hỏi:

- Tổ 1 đề nghị như vậy, các em ở tổ 4 có ý kiến gì không?

CHƯƠNG 2

Không chỉ cô Lan Anh mà ngay cả mấy đứa trong tổ 4 cũng bất ngờ trước đề nghị của Tần.

Tổ trưởng Hạnh quay sang Quý ròm:

- Sao hờ Quý?

- Tùy Hạnh!

Quý ròm trả lời chán phèo khiến nhỏ Hạnh phải chớp mắt hỏi lại:

- Nghĩa là Quý không phản đối nếu tổ mình tham gia nhóm thuyết trình phải không?

- Đại khái thế.

- Còn Long? – Nhỏ Hạnh đánh mắt sang Tiểu Long.

Tiểu Long trả lời còn chán hơn:

- Tùy Hạnh và thằng ròm.

Tiểu Long học hành chẳng giỏi giang gì, nghe đến hai chữ thuyết trình đã muốn rúm người, nhưng ý có hai đứa bạn siêu thông minh bên cạnh, nó không đến nỗi sợ hãi lắm.

Nhỏ Hiền Hoa cũng vậy.

Trong tổ, chỉ có hai đứa phản đối là thằng Cung và Kim Em.

Cung giãy nảy:

- Hạnh chớ có đại đột nhận lời đấy nhé! Tổ mình đang yên ổn, ngu gì đâm đầu vào chuyện rắc rối này.

Hiền Hoa quay sang nhà họa sĩ:

- Cung mọc đuôi thỏ tự bao giờ thế?

Kim Em bản khoăn kiểu khác:

- Nhỡ cô bắt Kim Em đứng ra thuyết trình trước lớp, làm sao Kim Em làm được?

Kim Em là một trong những học sinh yếu nhất lớp, lo lắng của nó có phần chính đáng hơn thằng Cung. Nhỏ Hạnh mỉm cười động viên bạn:

- Kim Em đừng lo! Việc ai sẽ đứng ra thuyết trình là do tội mình tự phân công với nhau thôi, cô Lan Anh chẳng can thiệp đâu!

Được lời như cởi tấm lòng, Kim Em thở phào:

- Vậy thì được!

- Không được! – Cung lắc đầu quây quây – Nhất định không được!

Nhỏ Hạnh nhìn Cung:

- Tại sao không được?

Bị hỏi vặn, Cung ngó ra một lúc rồi gãi đầu, ấp úng:

- Tôi có ... có biết tư liệu ở đâu mà tìm?

- Mà không tìm thì ở yên một chỗ cho tội tao tìm! – Quý ròm hừ mũi – Đừng có phá đám!

Bị thằng ròm gán cho tội danh “phá đám”, Cung ức lắm. Nhưng nghe nói được miễn nhiệm vụ tìm tư liệu, Cung bèn bặm bụng ngồi im. Nó sợ nó ngoác miệng cự nự, Quý ròm cáu tiết rút lại lời hứa thì hỏng bét.

- Sao, các em ở tổ 4 quyết định xong chưa?

Tiếng cô Lan Anh sốt ruột vang lên – Các em bàn bạc gì mà lâu thế?

- Thừa cô, xong rồi ạ! – Nhỏ Hạnh đứng dậy – tội em đồng ý với đề nghị của tổ 1, thừa cô.

Nhỏ Hạnh vừa “tuyên bố” xong, mấy đứa trong tổ 1 lập tức vỗ tay bôm bốp. Còn cô Lan Anh thì tươi tỉnh:

- Hay lắm! Thế thì các em chuẩn bị ngay nhé. Giờ giáo dục công dân tuần tới sẽ được dành cho tổ 1 và tổ 4 thuyết trình.

Nhỏ Hạnh vừa ngồi xuống, Hiền Hoa đã quay ra sau, giọng không giấu vẻ lo âu:

- Thời gian một tuần ít quá Hạnh ơi.
- Không sao đâu! Nhỏ Hạnh bình tĩnh – Lát nữa tụi mình sẽ bàn với tổ 1 xem nên làm như thế nào.

Khi tiếng trống tan học vang lên, nhỏ Hạnh chưa kịp gọi thằng Tần, thằng này đã nhanh tay ngoắt nó, miệng bô bô:

- Tụi mình ở lại một chút nhé!

Nhỏ Hạnh gật đầu, tai nghe thằng Cung lằm bằm phía sau:

- Rõ là ách giữa đàng mang vào cổ!

Cuộc hội ý giữa tổ 1 và tổ 4 diễn ra chóng vánh.

Thằng Tần phát biểu ngắn gọn:

- Các thành viên của cả hai tổ đều có nhiệm vụ tìm tư liệu, tùy theo khả năng của mình.

Dưỡng nhanh nhẩu bổ sung:

- Nhưng trách nhiệm chính vẫn là Hạnh.

Ý kiến của thàng Dưỡng khiến những đứa khác vỗ tay rào rào.

Riêng Cung vẫn chưa yên tâm. Nó muốn chắc ăn hơn, bèn bổ sung tiếp:

- Ai kém khả năng, không tìm được thì thôi!
- Chưa đánh đã muốn đầu hàng! – Quý ròm làu bàu – Rõ là ...
- Rõ là sao hờ mày? – Cung day qua, mặt sầm xuống. Nó vẫn chưa quên “mối hận” bị thằng ròm gán cho tội phá đám khi nãy.

Bị khiêu khích, Quý ròm nghiêng răng.

- Rõ là đồ ... đồ ...

Mắt Cung long lên:

- đồ gì?

Thấy tình hình có vẻ căng thẳng, Tiểu Long vội vã can gián:

- Khô quá, tụi mày đừng hục hặc nhau nữa. Có gì thì ngồi xuống uống miếng nước ...

Cung hung hăng cắt ngang:

- Tụi tao đang ngồi, còn “ngồi xuống” đâu nữa! Bây giờ chỉ có đứng dậy đánh nhau thôi!

Nhưng thằng Cung chỉ làm bộ làm tịch thế thôi. Khi thằng Tần hô:

- Thôi giải tán. Hai ngày sau tụi mình sẽ gặp nhau tại ...

Thì Cung quên ngay sự khiêu chiến của mình, ngoảnh đầu lại hỏi:

- Gặp nhau ở đâu hờ mày?

- Tại đâu hờ?

Tần gãi đầu:

- Tao cũng chưa biết nữa. Chắc là phải gặp nhau tại nhà một bạn nào đó.

Hiền Hoa chớp mắt:

- Nhưng là nhà bạn nào mới được chứ?

- Tôi bảo là tôi chưa nghĩ ra cơ mà.

Cung “xì” một tiếng:

- Hai hôm sau đã gặp nhau rồi mà bây giờ còn chưa nghĩ ra.

Dưỡng chỉ tay vào Hiền Hòa:

- Hay là tụi mình tập hợp ở nhà Hiền Hòa đi!

- Không được! – Hiền Hòa lắc đầu – Ngày mai bà mình ghé chơi suốt một tuần. Bà không chịu được ồn ào đâu!

Tần liếc Dưỡng:

- Hay gặp nhau tại nhà mày?

- Nhà tao lại càng không được! – Dưỡng nhún vai – Hai đứa em tao nghịch lắm, chắc chắn tụi mày sẽ chịu không nổi!

Rồi Dưỡng đề nghị:

- Nhóm thuyết trình tụi mình họp nhau tại nhà thằng Tần là hợp nhất.

- Í, nhà tao cũng không được! – Tần vội vàng từ chối.

- Sao lại không được? Dưỡng nheo mắt – Nhà máy rộng rãi, luôn vắng người, lại có vườn cây mát mẻ phía sau!

Tần chưa kịp phản đối, Quý ròm đã tiếp luôn:

- Mày là tổ trưởng tổ 1, phụ trách nhóm thuyết trình, không họp tại nhà mày thì họp tại nhà ai!

Quý ròm vừa dứt lời, Cung tấn công luôn:

- Mày mà không chịu là tổ 4 tụi tao rút ra khỏi nhóm à.

Thằng Cung nói cho sướng miệng, chứ nó đâu có quyền hành gì mà đòi quyết định thay cho cả tổ. Nhưng giọng điệu hăm dọa của nó vẫn khiến thằng Tần chột dạ.

- Thôi được! – Cuối cùng, Tần rầu rĩ nói – Hai ngày sau, nhóm thuyết trình sẽ gặp nhau tại nhà tao.

Đang nói, Tần bỗng nghiêm mặt:

- Nhưng tao dặn trước. Đến nhà tao, tụi mày không được chạy nhảy, đi lại lung tung đấy nhé. Nhất nhất phải nghe lời tao à!

Quý ròm cà khịa:

- Bộ nhà mày có chôn mìn chung quanh hờ?

Tần không đáp. Nó xách cặp đi thẳng ra cửa.

Cung nhìn theo lẩm bẩm:

- Thằng ghẻ ngựa này lạ thật đấy!

Thằng Quang cười:

- Chả có gì lạ! Chỉ là do nó sợ tụi mình vặt trụi hết trái cây trong vườn nhà nó đó thôi.

Cung hạm hực:

- Rõ là đồ ích kỷ. Biết thế ngay từ đầu ông chả thèm tham gia chung nhóm thuyết trình với nó làm gì.

Thực ra thằng Quang nói như vậy chỉ là nói mò. Vườn cây sau nhà thằng Tần chả trồng thứ gì quý hiếm. Dừa, xoài, mận, ổi, đu đủ, toàn những loại cây rất đời bình thường. Có một dạo, ba thằng Tần trồng sầu riêng nhưng chả ăn thua. Sầu riêng chỉ hợp với khí hậu lạnh, ba nó trồng chưa được một tháng, cây đã quắt queo.

Quang nói mò, không ngờ thằng Tần dường như có ý thế thật.

đúng hai ngày sau, khoảng ba giờ chiều, bọn trẻ lục tục kéo tới.

Nhà Tần nằm trên đường Nguyễn Duy Dương, khá khang trang, rộng rãi. Mặt tiền cho người ta thuê mở tiệm thuốc tây. Gia đình nó ở tòa nhà ngang phía sau, kế vườn cây xum xuê mát mắt.

Ba mẹ nó đi làm suốt ngày, trong thời gian đó nó nghiêm nhiên trở thành “chủ nhân ông” của một cơ ngơi đồ sộ.

Bước vào nhà Tần, vừa nhác thấy màu xanh cây lá đập vào mắt, Cẩm Vân đã quăng cặp lên bàn, reo lên:

- A, đẹp quá! Tụi mình ra vườn chơi đi!

Nhưng nó vừa dợm chân, đã nghe thằng Tần sầm mặt nạt:

- Đứng lại đó, Cẩm Vân!

Cẩm Vân giật mình ngoảnh lại:

- Gì hờ Tần?

Tần nghiêm giọng

- Hôm trước ở trên lớp tôi nói gì bạn còn nhớ không?

- Hôm trước Tần nói gì? – Cẩm Vân ngơ ngác.

Tần chưa kịp đáp, thằng Cung đã cười hề hề:

- Hôm trước bạn Tần nói khi đến đây, tụi mình không được đi lại, chạy nhảy lung tung kéo trái cây trong vườn nhà bạn ấy bị vật trụi hết.

- Bậy! – Tần đỏ mặt – Tao không có ý đó.

Tần nhìn lướt qua đám bạn lúc này đang nhìn nó bằng ánh mắt chế giễu, chép miệng phân trần:

- Các bạn muốn ăn trái cây, chốc nữa tôi sẽ hái vào đãi các bạn. Nhưng không ai được tự tiện ra vườn.

- Tao hiểu rồi – Thằng Quang gật gù, giọng ranh mãnh – Nhưng theo tao, mày quá lo xa, ở đây ai cũng lớn hết rồi, chả ai ị bậy trong vườn nhà mày đâu.

Quang vừa dứt câu, đứa nào đứa nấy ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Tần đang cố tỏ ra nghiêm nghị, bị câu đùa tếu của thằng Quang làm cho đỏ cười đỏ mắt.

Những thớ thịt trên mặt nó giật giật như thể nó đang cố để đừng nắc lên.

Vẻ mặt khó coi của thằng Tần khiến nhỏ Hạnh động lòng. Nó thu nụ cười lại, nhẹ nhàng nói:

- Ý của Tần đâu phải vậy, Tần há?

- Tất nhiên là không phải rồi! – Như bắt được vàng, Tần mừng rỡ. – Mình không cho các bạn ngang nhiên đi lại trong vườn chỉ vì muốn bảo vệ cá bạn thôi.

- Bảo vệ cho tụi tao? – Cung đập tay lên ngực – Mày có nói nhầm không đấy?

- Chả nhầm tí nào cả! – Tần tặc lưỡi – Trong vườn nhà tao rắc độc nhiều lắm. Tụi mày lảng vảng ngoài đó bị mỗ chết như chơi ...

Trước tiết lộ của Tần, có ít nhất là sáu đứa xanh mặt. Đó là Mỹ Linh, Cẩm Vân, Hiền Hòa, Hiền Hoa, Kim Em và nhỏ Hạnh. Xưa nay, bọn con gái là chúa sợ gián, sợ sâu, sợ chuột. Rắc lại càng sợ. Rắc không độc

đã sợ, rần độc dĩ nhiên càng sợ hơn.

Cầm Vân đang đứng chỗ cửa, mới nghe thằng Tần nói tới đó, đã ôm đầu rú lên một tiếng khủng khiếp và lao bắn vào trong nhà, xô cả vào mấy đứa bạn đang ngồi bên bàn.

Bọn con trai nhiều đứa cũng hơi run nhưng trước mặt đám con gái, không đứa nào muốn tỏ ra mình là đồ gan sứa.

Dưỡng bữu môi “xì” một tiếng:

- Tao chả tin! Nếu trong vườn có rần độc, sao mày lại dám ra ngoài hái trái cây vào đãi tụi tao?

- Mày cóc biết gì mà cũng nói – Tần nhếch môi – Tất nhiên là tao phải xúc sẵn loại thuốc kị rần trên người chứ lị.

Lý do thằng Tần đưa ra quá xác đáng khiến không chỉ Dưỡng mà cả những đứa giỏi mồm mép như Quý ròm cũng chẳng biết bắt bẻ vào đâu, mặc dù nhìn mặt mày thì rõ là đứa nào đứa nấy đều bán tín bán nghi.

Cuối cùng Dưỡng chẳng biết làm gì hơn là đưa tay lên gãi tai:

- Thế mày có thể phân phát cho tụi tao mỗi đứa một ít thuốc đó được không?

- Không được! Tần lắc đầu – Loại thuốc này rất hiếm, không thể phung phí được.

Cầm Vân lúc này đã hoàn hồn, nhăn nhó nói:

- Thế bọn này tới nhà Tần chỉ ngồi thu lu trong nhà, không đặt chân ra vườn được à?

- Không phải là không được! – Tần nhún vai – Nhưng muốn đi phải có tôi dẫn đi và đi có giờ có giấc đàng hoàng!

Cung bụm mặt, tru tréo:

- Ồi trời! Đi ra vườn nhà nó mà cứ làm như đi tham quan viện bảo tàng không bằng, phải đi theo đoàn, lại theo giờ giấc quy định sẵn.

Cung vung tay:

- Xì, ông cóc thềm! Thà ông ngồi trong nhà còn thoải mái hơn!

Quang lập tức hòa theo:

- Tao cũng cóc thềm bước chân ra vườn nhà nó! Hừ, làm như quý lắm đấy!

Dưỡng cũng hùng hồn:

- Tao cũng vậy!

Trong khi Quý ròm có vẻ khoái trá trước cảnh tung bừng náo nhiệt trước mặt, miệng không ngớt tùm tùm thì Tiểu Long bồi rồi đưa tay quẹt mũi và quay nhìn hết đĩa này đến đĩa khác, bụng chẳng biết nên ngả theo phe nào, phe “đi tham quan theo đoàn” hay phe “tây chay”.

CHƯƠNG 3

Trước sự phản công ồ ạt của tụi thằng Cung, mặt Tần nhăn như bị. Nó vò đầu bứt tai:

- Khổ quá? Tao chỉ có ý tốt thôi mà. Tụi mày làm gì hung hăng quá vậy?

Nhưng tụi bạn chẳng thèm nghe Tần phân bua. Dương dấm hai tay vào nhau:

- Tao chả tin lòng tốt của mày.

Họa sĩ Cung còn đẩy vấn đề đi xa hơn. Nó hất mặt lên trời:

- Đúng rồi! Mày là đứa “tâm xà khẩu phật”!

Câu kết án quá xá nặng của Cung làm Tần muốn khóc thét. Trong khi nó lúng túng chưa biết làm sao chống đỡ lối ăn nói ngang như cua của thằng Cung, nhỏ Hạnh đã kịp thời can thiệp.

- Thôi, thôi, các bạn đừng cãi nhau nữa. Ra vườn hay không ra vườn chẳng phải là chuyện quan trọng. Chúng ta đến đây là để họp nhóm chứ đâu phải để đi chơi.

Nhỏ Hạnh vỗ tay:

- Nào, bây giờ chúng ta ai nấy ngồi vào chỗ đi!

Trưởng nhóm thuyết trình là thằng Tần, nhưng hôm nay đầu óc Tần bị đám thằng Cung làm rối beng beng cho nên nhỏ Hạnh đành phải lên làm “chỉ huy” thay cho nó.

Gặp lúc khác, bị “tiếm quyền” như thế chắc Tần gãy náy ghê lắm.

Nhưng hôm nay nó không những không bất bình mà còn nhìn nhỏ Hạnh bằng ánh mắt biết ơn không để đâu cho hết.

Lời nhắc nhở của nhỏ Hạnh quả là nặng ký. Nhớ đến nhiệm vụ nặng nề trước mắt, tụi bạn quên ngay chuyện khu vườn với bầu rần độc, lục tục

ngồi vào bàn. Những đứa đã “an tọa” từ trước lập tức sửa thế ngồi và hăng hái giở cặp, lôi ra những cuốn sách hoặc những bài báo đủ kích cỡ được cắt sẵn từ trước.

Chờ cho những tiếng sột soạt chấm dứt, nhỏ Hạnh đưa mắt nhìn Tần:

- Bây giờ Tần bắt đầu được rồi đó?

Lúc này lòng Tần đã bình tĩnh trở lại. Nó hắng giọng một tiếng rõ to như để lấy lại uy phong của một nhóm trưởng rồi lướt mắt qua những khuôn mặt, đồng dạc:

- Bạn nào đã sưu tầm được tư liệu về đề tài “tài nguyên thiên nhiên và môi trường” thì giơ tay lên.

Nhóm thuyết trình có mười hai đứa thì đến chín đứa giơ tay, kể cả Tần và nhỏ Hạnh.

Ba đứa ngồi xụi lơ là Kim Em, Mỹ Linh và thằng Cung.

Tần gục gặc đầu:

- Vậy là quá tốt rồi. Tôi không ngờ chỉ trong vòng hai ngày mà các bạn làm việc có hiệu quả như vậy.

Nhận xét của Tần khiến những đứa đang giơ tay mặt tươi hơn hớn, và với cương vị của một nhóm trưởng, đáng lẽ Tần chỉ nên nói năng chừng mực thế thôi để đứa sưu tầm được tư liệu cũng sung sướng mà đứa không sưu tầm được cũng chẳng xấu hổ. Nhưng đằng này Tần vẫn chưa nguôi ấm ức trước cú phản đòn độc địa của thằng Cung lúc nãy, nên khi thấy Cung là một trong những đứa ngồi thộn mặt ra trước yêu cầu của mình, Tần khoái chí “để” thêm:

- Tôi bao giờ cũng tin tưởng các bạn nói ít làm nhiều, còn những người mồm miệng lúc nào cũng bô bô rồi cuộc chẳng được tích sự gì cả.

Tất nhiên thằng Cung đâu có đàn độn đến mức không biết thằng Tần đang xỏ xiên mình.

Và nếu khi nãy Tần thấy câu kết án của Cung quá xá nặng thì bây giờ thằng Cung cũng thấy lời chửi xéo của thằng Tần sao mà nặng quá xá.

Thế là nó gầm lên:

- Mày ám chỉ gì thế hở thằng ghẻ ngựa?

- Ghẻ ngựa hay không ghẻ ngựa từ từ tính sau! – Tần lạnh lẽo, và nó chìa tay ra – Tư liệu của mày đâu?

- Tao tìm không ra.

Tần đắc thắng:

- Thế thì tao ám chỉ này nọ cũng đâu có sai!

- Sai bét bè be! – Cung vênh mặt – Hôm trước chính mày bảo mọi người tìm tư liệu tùy theo khả năng của mình. Và ai kém khả năng tìm không được thì thôi cơ mà!

Tần nhún vai.

- Cái câu sau là của mày chứ đâu phải của tao.

- Nhưng lúc đó mày có phản đối đâu?

Kiến Em hòa theo:

- Đúng rồi? Hôm đó Tần chẳng nói gì cả!

Nhỏ Mỹ Linh cũng rụt rè lên tiếng:

- Ủ, Tần im ru hà!

Thằng Tần biết Kim Em và Mỹ Linh sợ dĩ bênh vực thằng Cung chẳng phải vì “yêu quý” gì thằng này, chỉ tại hai đứa nó cũng chẳng tìm được tẹo tư liệu nào đó thôi.

Thực bụng, Tần không muốn trách móc gì hai con nhỏ này, nhưng kệt nổi mới hùng hổ lên án thằng Cung, nay tự dưng mở miệng thừa nhận việc không tìm ra tư liệu là việc bình thường thì mất uy quá. Thế là nó cứ ngẩn ra, không biết nên tỏ thái độ như thế nào.

May làm sao, đúng vào lúc Tần tiến thoái lưỡng nan thì Quý ròm hắng giọng:

- Chín người trong nhóm chúng ta đã sưu tầm được tư liệu, theo tôi chừng đó cũng quá đủ rồi.

Như người chết đuối vớ được cọc, Tần nhanh nhẩu:

- Đủ rồi hở mày?

- Ủ, đủ rồi.

- Đủ rồi thì thôi! – Tần hơn hờ – Nếu vậy thì bỏ qua các “trách nhiệm cá nhân”, không truy cứu nữa!

Tần mừng rơn khi bất ngờ tìm được lối thoát, nhưng vẫn cố ăn nói theo lối “hình sự”, ra vẻ nếu ta đây không có lượng “khoan hồng” thì lũ ba tên các người chỉ có nước “rũ tù”.

Mỹ Linh và Kim Em chẳng buồn để ý đến kiểu cách bề trên của Tần. Nghe nói “hồ sơ vụ án” đã được khép lại, hai cái miệng cùng thở phào.

Cung cũng chẳng nói gì, nhưng khác hai đứa kia, nó không thở phào mà nhếch mép “hừ” một tiếng rõ to.

Nghe thằng Cung “hừ” to quá, nhỏ Hạnh sợ cuộc chiến vừa lắng dịu lại bùng lên, bèn vội vã lên tiếng:

- Bây giờ từng bạn đọc to phần tư liệu của mình cho cả nhóm nghe, sau đó chúng ta cùng góp ý xem nên chọn đưa những phần nào vào bài thuyết trình!

Lần thứ hai, nhóm trưởng Tần bị “tiếm quyền”. Nhưng về như nhóm trưởng khoái sa đà vào các cuộc đấu khẩu với nhóm viên hơn là điều động công việc chung nên nghe nhỏ Hạnh nói vậy, nhóm trưởng hoan hỉ tán đồng ngay:

- Bạn Hạnh nói đúng đó. Từng bạn một đọc phần của mình lên đi!

Rồi nó quét mắt một vòng:

- Bây giờ bạn nào đọc trước!

- Tao!

Thằng Quang hí hửng giơ tay.

Tần gật đầu:

- Hay lắm! Đọc đi Quang!

Quang cầm tờ giấy in gì vào sát mắt, hùng hồn:

- Tài nguyên thiên nhiên là những nguồn của cái vật chất như đất ai, rừng, nước, khoáng sản ở lòng đất, dưới đáy biển, thế giới động vật, thực vật, bầu khí quyển. Còn môi trường là hoàn cảnh trong đó con người sống và hoạt động nên cũng gọi là môi sinh, môi trường sống ...

Quang tuân một lèo khiến tất cả các thành viên còn lại của nhóm thuyết trình trở mắt sững sốt. Không phải sững sốt vì thằng Quang hôm nay “diễn thuyết” sao trơn tru quá xá mà chính vì cái tư liệu Quang đang đọc sao giống y hệt bài học trong sách giáo khoa.

Quý ròm nghe tới đó, không nhin được, liền cắt ngang:

- Gượm đã! Gượm đã, Quang?

Đang thao thao bất tuyệt, bị thằng ròm phá bĩnh, Quang cụt hứng, bèn cau mày cự nự:

- Mà làm gì thế? Tao đang đọc ngon trớn kia mà.

Quý ròm chẳng buồn để ý đến phản ứng của đối phương, mắt nhìn lom lom vào tờ giấy Quang đang cầm trên tay, tò mò hỏi:

- Mà kiểm tư liệu này ở đâu ra thế?

Quang ưỡn ngực, kiêu hãnh:

- Tao cắt ra từ trong sách:

- Sách gì?

- Sách giáo khoa chứ sách gì!

Quang vừa nói xong, đứa nào đứa nấy lập tức gập bụng cười ngặt nghẽo, cười chảy nước mắt nước mũi. Cả những đứa không tìm được tư liệu như Kim Em, Mỹ Linh và thằng Cung cũng toét miệng ra cười.

Mặt Quang bỗng chốc tái mét. Nhìn lũ bạn đang đua nhau cười ngả cười nghiêng, nó hoang mang quá. Nó linh cảm nó vừa làm một chuyện bá láp gì đó, nhưng đấy là chuyện gì thì nó không đoán ra.

- Tụi mày làm gì phát rồ hết cả lũ vậy! – Cuối cùng, Quang đành bực tức

lên tiếng – Chẳng lẽ tư liệu của tao có gì không đúng sao?

Cung cười hê hê:

- Tư liệu của mày quá xá đúng! Thế mới khổ!

Câu nói của thằng Cung càng khiến Quang ngỡ ngàng. Nó bối rối đưa tay gãi đầu:

- Tao chả hiểu gì cả!

- Hiểu hay không thì cũng bỏ tay xuống đã! – Cung càng trêu già – Mày gãi sồn sột như thế, chỉ rận roi xuống bò tứ tán khắp nhà bây giờ!

Quang không phải là đứa hiền lành gì. Gặp lúc khác, bị chòng ghẹo như thế, thế nào nó cũng sừng cồ vặc lại ngay tắp lự. Nhưng lúc này lòng dạ đang rối như canh hẹ, nó chẳng còn tí hăng hái nào để tranh hơn thua với thằng Cung. Nó lính quỳnh bỏ tay xuống, mặt mày lơ láo trông đến tội.

- Như thế này này! – Quý ròm không muốn thằng Quang bị hành hạ hơn nữa, bèn vọt miệng giải thích – Mày không thể cắt bài trong sách giáo khoa ra để làm tư liệu được. Mày cắt bừa như thế, lấy sách đâu mà học ...

- Cuốn này tao mới mua thêm chứ bộ! Quang phe phẩy tờ giấy trên tay, nhăn nhó phân trần.

- Nhưng vấn đề không chỉ ở chỗ đó! – Quý ròm nheo mắt – Tư liệu là những bài viết trong các sách các báo khác đề cập đến những gì liên quan đến bài học trong sách giáo khoa. Còn bản thân sách giáo khoa thì không thể xem là tư liệu được.

Nghe Quý ròm cắt nghĩa một hồi, Quang thộn mặt ra:

- Ủa, thế hở? Tao đâu có biết. Sao tụi mày không nói thẳng ra từ trước?

Thằng Cung không bỏ lỡ cơ hội, ngoác miệng bô bô:

- Điều đó ai mà chả biết, cần gì nói trước với nói sau! Nếu cắt bài trong sách giáo khoa mà làm tư liệu được thì tao đã cắt từ đời tám hoánh rồi, đâu có để cho thằng Tân ghẻ nói xỏ nói xiên!

Nhỏ Hạnh nãy giờ ngồi làm thính theo dõi chợt thấy thằng Cung nổi hứng khiêu khích nhóm trưởng Tân, bèn hoảng hồn lên tiếng:

- Thôi, bây giờ tới bạn khác đi?

CHƯƠNG 4

Người kế tiếp là Hiền Hoà. Hiền Hoà quả là rất đổi hiền hòa. Nó nâng tờ giấy trước mặt lên nhưng không đọc ngay. Có lẽ sự thất bại vừa rồi của thằng Quang khiến nó đâm ra mất tự tin.

- Hiền Hoà không biết bài báo này có gọi là tư liệu được không! – Nó đưa mắt nhìn quanh, rụt rè nói.

Tân hát đầu:

- Hiền Hoà cứ đọc đi.

Cung lại ngửa miệng:

- Nếu không phải cắt ra từ sách giáo khoa thì đích thị là tư liệu rồi.

Nghe Cung cà khịa, thằng Quang sầm mặt xuống nhưng không nói gì. Nó mím môi cố ngồi im. Tân cũng rất bất mãn trước thái độ châm chọc mọi người của thằng Cung nhưng đang thấp thỏm vênh tai chờ nghe nhỏ Hiền Hoà đọc nên nó vờ như không để ý.

Tân đang lo lắng. Lúc đầu thấy có chín đứa sưu tầm được tư liệu, Tân rất đổi yên tâm. Nhưng thằng Quang đã làm sự tin tưởng trong lòng Tân lung lay dữ dội. Nếu đứa nào cũng sưu tầm tư liệu theo kiểu thằng Quang chắc nhóm thuyết trình của nó “đẹp tiệm” sớm! Tân lo lắng nghĩ và hồi hộp nhìn chăm chăm vô mặt Hiền Hoà.

Và chỉ đến khi Hiền Hoà bắt đầu đọc thì ngực nó mới nhẹ nhõm dần. Đó là một bài báo nói về sự tác động của việc bùng nổ dân số đối với tài nguyên và môi trường.

Giọng Hiền Hoà lí nhí nhưng vẫn rõ ràng:

- Hiện nay dân số thế giới đã đạt tới sáu tỉ người và đang tiếp tục tăng nhanh với tốc độ hơn 100 triệu người mỗi năm. Dân số quá đông đòi hỏi rất nhiều lương thực, rất nhiều năng lượng, tài nguyên. Khí thải mà con người thải ra cũng nhiều hơn gấp nhiều lần, làm bầu khí quyển bị ô

nhằm trầm trọng. Tốc độ tăng dân số cũng kéo theo sự gia tăng về nước thải, rác công nghiệp. Bên cạnh đó, nạn khủng hoảng nhà ở và tắc nghẽn giao thông trở thành một vấn đề nhức nhối. Và tất cả những điều trên đều trở thành sức ép rất lớn đối với môi trường ...

- Hay lắm! – Hiền Hòa vừa ngừng lấy hơi. Tần đã vỗ tay hoan nghênh.

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi, gật gù:

- Bài báo Hiền Hòa vừa đọc đã nêu một vấn đề rất cơ bản. Nhóm chúng ta sẽ đưa tư liệu đó vào bài thuyết trình.

Thấy nhỏ Hiền Hòa học hành chẳng có gì xuất sắc, chỉ giỏi tài lục lợi những bài báo có sẵn, vậy mà được cả hai nhân vật chủ chốt trong nhóm khen ngợi, thằng Quang ức lắm.

Nghĩ đến chuyện nó phải bỏ tiền túi ra mua thêm một quyển sách giáo khoa về cắt bài ra nộp mà rốt cuộc chẳng nên cơm cháo gì, nó lại càng giận dữ.

Thế là Quang tìm cách bắt bẻ:

- Dân số càng tăng thì lực lượng lao động càng dồi dào, cần bao nhiêu lương thực thì làm ra bấy nhiêu, có gì mà sức ép với chả sức ép?

Thấy Quang phá bình, Cung hí hửng hùa theo:

- Đúng rồi! Đây rõ là một tư liệu bá láp, không thể đưa vô bài thuyết trình được!

Nhóm trưởng Tần cảm thằng Cung từ nãy nhưng chưa có dịp phát tiết, giờ thấy thằng này lên giọng bài xích bài báo của nhỏ Hiền Hoà, mắt liền long sòng sọc:

- Mà có chịu tộp cái miệng mày lại không hở Cung?

Mặt Cung vẫn nhon nhon:

- Thằng Quang cũng phát biểu sao mày không có ý kiến, lại phản đối một mình tao? Đích thị mày là đứa “tư thù cá nhân”!

Một lần nữa, Cung làm Tần tím mặt. Hôm nay không hiểu sao thằng Cung bỗng khoái “xổ nhỏ” quá sức, lại xài toàn những từ đao to búa

lớn. Khi này nó đánh giá Tần “tâm xà khẩu phật”, giờ lại nhận xét Tần “tư thù cá nhân”, bảo Tần không “nộ khí xung thiên” sao được!

Tần đứng phắt dậy, tay chỉ vô mặt đối phương, giọng phẫn nộ:

- Này, này, tao ... tao ...

Quá tức tối, Tần cứ lặp lặp “này này, tao tao”, mãi không nói được hết câu.

- Tụi mày làm gì thế? – Tiểu Long hấp tấp đứng lên – Có gì thì ngồi xuống uống miếng nước ăn miếng bánh rồi từ từ ...

- Tao đã ngồi sẵn rồi! Có mày với thằng Tần ngồi xuống thì có! – Cung hếch mặt, nhả nhỏ – Mà có ngồi xuống cũng chẳng có nước đâu mà uống, bánh đâu mà ăn. Thằng Tần là chủ nhà mà này giờ có thấy nó dọn thứ gì ra đâu!

Cú đòn bồi của thằng Cung làm Tần tức muốn nổ đom đóm mắt.

Thấy tình hình càng lúc càng căng thẳng, nhỏ Hạnh liền hắng giọng định lên tiếng giảng hòa. Nhưng nó chưa kịp mở miệng, Quý ròm đã nói trước:

- Cung nói vậy là sai rồi! Thằng Quang có quyền đặt câu hỏi. Thắc mắc của nó là thắc mắc chính đáng. Chúng ta phải tập trả lời những thắc mắc như vậy để lúc thuyết trình có thể ứng phó được với sự bất bẻ của các tổ khác. Còn mày thì khác. Mày phát ngôn bừa bãi chỉ có mỗi mục đích phá đám thôi!

Phân tích của Quý ròm khiến Quang phồng mũi bao nhiêu càng khiến Cung sôi gan bấy nhiêu. Đây không phải là lần đầu tiên Quý ròm bảo nó “phá đám”. Hôm trước ở trên lớp, thằng ròm đã gán cho nó tội danh này một lần rồi.

Cung đứng phắt dậy, mặt sa sầm. Nhưng nó chưa kịp nghĩ ra câu gì để trả đũa Quý ròm thì nhỏ Kim Em đã quay sang nó, nhỏ nhẹ:

- Quý nói đúng đấy! Cung ngồi xuống đi, và nghĩ xem có thắc mắc gì liên quan đến bài thuyết trình không!

Nghe Kim Em nói với Cung, tụi bạn tưởng như cô Lan Anh đang nói với học trò. Kim Em là một trong những đứa học yếu nhất lớp, hôm nay

cũng chả cầm theo được rẻo tư liệu nào, một cái đĩa như vậy tự dưng lại lên giọng dạy dỗ thằng Cung khiến tụi bạn thấy lạ quá. Tụi nó trở mắt nhìn Cung, thấp thỏm chờ thằng này nổi nóng, nhất là lúc này nó đang bực bội sẵn. Nhưng trước vẻ mặt căng thẳng của mọi người, Cung riu riu ngồi xuống, không hó hé nửa lời.

Sự ngoan ngoãn bất ngờ của Cung khiến tụi thằng Dưỡng như không tin vào mắt mình.

Xưa nay Cung là đứa tinh quái, lại bướng bỉnh, xét về trình độ nghịch phá có lẽ không kém bằng “tứ quạ” bao nhiêu, vậy mà bây giờ cái đứa cứng đầu cứng cổ đó lại tuân lệnh nhỏ Kim Em răm rắp, bảo tụi nó không ngỗ ngược sao được.

Tụi nó đâu có biết Cung vốn có cảm tình đặc biệt với nhỏ Kim Em. Vì vậy, cái đầu ương bướng của nó chẳng sợ tổ trưởng Tần, “nhà thông thái” Hạnh hay “thần đồng toán” Quý ròm giận nhưng lại rất sợ nhỏ Kim Em phật lòng.

Tuy thắc mắc nhưng thấy Cung thôi hùng hổ, tụi bạn cũng chẳng buồn nghĩ ngợi lôi thôi.

Tần thở phào, quay sang Hiền Hòa:

- Thế nào hử Hiền Hòa? Bạn có trả lời được câu hỏi của Quang không?

Hiền Hòa dán mắt vào bài báo trên tay, dò dẫm một hồi rồi ấp úng:

- Bài báo này không thấy nói gì đến chuyện đó ...

Nghe giọng điệu của Hiền Hòa, Tần biết chẳng thể chờ đợi gì ở con nhỏ này, bèn đảo mắt nhìn quanh:

- Bạn nào có thể trả lời được?

Tần hỏi cả nhóm nhưng mắt lại dừng ngay chỗ nhỏ Hạnh. Bản thân nó, nó cũng cảm thấy thắc mắc của thằng Quang khó quá sức. Tần không tin ngoài nhỏ Hạnh ra, còn ai có thể trả lời được câu hỏi hóc búa này.

Nào ngờ Tần vừa dứt câu, Tiểu Long đã giơ tay:

- Tao.

- Mày? – Tần ngạc nhiên hỏi lại, mắt dán chặt vào cái đĩa chưa bao giờ được xem là “thông thái” này.

Tiểu Long không buồn để ý đến vẻ nghi ngờ của Tần, miệng thao thao:

- Đúng như bạn Quang nói, dân số càng tăng thì lực lượng lao động càng dồi dào, cần bao nhiêu lương thực thì làm ra bấy nhiêu, nhưng bạn Quang quên rằng muốn đẩy mạnh việc sản xuất lương thực đòi hỏi phải có nhiều ruộng đất. Muốn có nhiều ruộng đất đương nhiên phải khai khẩn thêm. Việc khai hoang bừa bãi sẽ khiến một số nơi bị sa mạc hóa và đất trồng trọt bị xói mòn, việc tưới tiêu không thích hợp sẽ khiến cho đất trồng trọt bị chua mặn, việc sử dụng bừa bãi thuốc trừ sâu và phân hóa học không chỉ khiến nông sản mà cả môi trường chung bị ô nhiễm. Như vậy có thể kết luận sự bùng nổ dân số sẽ tạo một sức ép rất lớn đối với môi trường chứ không thể nói là không!

“Ngốc tử” Tiểu Long làm một tràng lưu loát, lý lẽ vững chắc, câu cú mạch lạc đầu ra đó khiến tụi bạn đĩa nào đĩa nấy há hốc miệng. Không đĩa nào tin nổi cái đĩa đang diễn thuyết hùng hồn kia là thằng Tiểu Long khù khờ mọi bữa. Cứ như thể một nhà hùng biện nào đang đứng trước mặt tụi nó vậy.

- Phải mày đó không Tiểu Long? – Quý ròm thè lưỡi.

Nhỏ Hạnh vỗ tay:

- Long trả lời hay quá!

Thằng Tần khoái trác cười tít mắt:

- Tối hôm thuyết trình, nếu có bạn nào hỏi câu tương tự, mày sẽ đứng lên trả lời nghe Tiểu Long?

Ngay cả một đĩa thích châm chọc như thằng Cung cũng phải tròn mắt tán thưởng:

- Bữa nay sao tự dưng mày giỏi giang đột xuất vậy hờ, Tiểu Long? Tao tưởng mày chỉ thuộc mỗi câu “Có gì thì ngồi xuống uống miếng nước ăn miếng bánh rồi từ từ thương lượng” thôi chứ!

Thấy mọi người xúm vào khen ngợi, Tiểu Long đỏ bừng mặt.

- Giỏi giang gì đâu! – Nó bối rối gãi đầu – Chẳng qua bài báo mà tao sưu

tầm được nói ngay tới chuyện này.

- Thế cũng giỏi lắm rồi! – Quang hào hứng huơ tay – Tao cố tình nêu một câu hỏi khó thật khó để cả nhóm mình tập suy nghĩ, không ngờ mà lại đáp nhanh nhẹn và tron tru thế!

Không thấy ai nhắc gì đến mình Quang vờ khen Tiểu Long để tranh thủ kể công. Thực ra, khi này Quang gân cổ bắt bẻ nhỏ Hiền Hòa chẳng qua là do ghen tị chứ chẳng phải cố tình “nêu câu hỏi cho cả nhóm tập suy nghĩ” gì sắt. Nhưng nó cứ nói vậy cho oai.

Và để cho oai hơn nữa, nó chỉ tay ra phía trước, rà qua rà lại và cao giọng phán, quên rằng nó chẳng phải là nhóm trưởng hay tổ trưởng, quên phắt cả chuyện nó vừa bị bạn bè chế giễu việc sục tìm tư liệu ngay trong sách giáo khoa:

- Bây giờ tới lượt bạn khác!

Nhưng nhóm trưởng Tần chẳng để cho Quang làm oai được lâu. Nó gạt ngang:

- Thôi hôm nay làm việc thế đủ rồi?

Bị Tần làm cụt hứng, Quang quắc mắt:

- Đủ đâu mà đủ! Còn bao nhiêu bạn chưa kịp đọc tư liệu kia mà!

Nghe Quang nói vậy, Hiền Hoa, Cẩm Vân và thằng Dương liền nhao nhao:

- Ờ, ờ, tao chưa đọc!

- Cẩm Vân nữa! Cẩm Vân cũng chưa đọc!

- Hiền Hoa nữa chi! – Hiền Hoa giơ cao tờ giấy lên khỏi đầu, phe phẩy.

- Bạn nào chưa đọc thì chiều mai đọc tiếp!

Tần nhìn đồng hồ trên tường, tặc lưỡi – Bây giờ đã gần năm giờ rồi!

- Năm giờ thì sao? – Dương nhún vai – Tao ở lại tới sáu giờ cũng được mà!

- Đúng rồi đó! – Hiền Hoa phụ họa – Hôm nay cố đọc cho xong ngày

mai chúng ta khỏi phải họp nữa!

Tần nhăn nhó:

- Đã bảo không được là không được mà!
- Sao không được? – Dưỡng hừ mũi – Tao chẳng thấy có gì là không được cả!

Thằng Cung thừa dịp cà khía Tần:

- Thằng Tần là nhóm trưởng, lẽ ra phải sốt sắng với công việc hơn anh em chứ. Sao lại lười biếng quá vậy?

Thấy thằng Cung cứ liên tục tấn công mình, Tần tức đến bủn rủn tay chân. Nó phải cắn chặt môi để đừng gầm lên:

- Nhưng tới năm giờ tao bận rồi.
- Bận chuyện gì cũng mặc. Không chuyện gì quan trọng hơn chuyện của nhóm thuyết trình được!
- Thôi, các bạn đừng ép Tần nữa! – Nhỏ Hạnh nhỏ nhẹ lên tiếng – Nếu Tần bận thì chúng ta để ngày mai đọc tiếp vậy. Đằng nào từ đây cho đến ngày thuyết trình, nhóm chúng ta cũng phải đến đây mỗi ngày mà.
- Đến đây mỗi ngày – Hiền Hoa tròn xoe mắt – Hạnh nói thật đấy hả?
- Thật chứ. Chọn tư liệu xong, chúng ta còn phải bàn bạc nhau soạn bài thuyết trình. Sau đó, mỗi người trong chúng ta lần lượt xem qua, góp ý và sửa chữa. Rồi phân công ai làm thuyết trình viên. Cuối cùng, chúng ta phải thuyết trình nháp vài lần ...

Nhỏ Hạnh trình bày tới đâu, cả nhóm gật gù tới đó. Té ra, buổi thuyết trình muốn thành công đòi hỏi phải chuẩn bị chu đáo, kỹ lưỡng và công phu ghê gớm chứ đâu có đại khái qua loa như tụi nó nghĩ.

À không, nói “cả nhóm gật gù” chưa thật chính xác lắm. Có một đứa nghe nhỏ Hạnh bảo ngày nào cũng đến đây, mặt liên nhăn như bị.

Lạ thay, đó là nhóm trưởng Tần!

Và thái độ khác lạ của nó không lọt khỏi cặp mắt sắc bén của Quý ròm.

CHƯƠNG 5

Rồi cũng đến lúc thằng Tần buộc phải để cho các bạn nó ra vườn chơi.

Đó là vào buổi chiều ngày họp nhóm thứ hai, khi thằng Dưỡng vừa đọc phần tư liệu của mình xong, liền uể oải vươn vai đề nghị:

- Thôi, nghỉ giải lao đi!

Chưa ai kịp nói gì, nhỏ Cẩm Vân đã hớn hờ reo:

- Đúng rồi đó! Ra vườn chơi đi!

Ngồi họp suốt buổi bên bàn, đứa nào cũng cảm thấy cuồng chân nên nghĩ đến chuyện ra vườn chạy nhảy, tất cả đều khoái. Bọn thằng Cung, Dưỡng, Quang hôm trước trót lớn tiếng “tẩy chay” khu vườn nhà thằng Tần một cách hùng hổ nên bây giờ không tiện mở miệng hưởng ứng. Riêng bọn con gái thì nhao nhao.

- Ý kiến hay quá! – Kim Em vỗ tay.

Cặp mắt Mỹ Linh sáng trưng:

- Ừ ra vườn đi dạo một lát, tí nữa vào họp tiếp!

Hiền Hoa không quên “nội quy” chủ nhân khu vườn vừa ban bố hôm qua, bèn ngó Tần:

- Bây giờ Tần dẫn mọi người ra vườn chơi nhé!

Trước đề nghị chính đáng của Hiền Hoa, Tần hết đường từ chối. Nó nhìn đồng hồ trên tường:

- Bây giờ là ba giờ rưỡi. Chúng ta ra vườn đi dạo nửa tiếng thôi. Sau đó chúng ta vào họp tiếp. Đến năm giờ kém mười lăm thì giải tán, các bạn đồng ý không?

- Đồng ý! Đồng ý! – Tụi con gái lại đồng thanh.

- Vậy thì đi! Nhớ bám sát sau lưng tôi đấy nhé!

Nói xong, Tần đứng lên chậm rãi tiến ra cửa.

Nhưng nó mới đi được vài ba bước, Dưỡng đã kêu lên:

- Ủa, mày không xúc thuốc kị rắn sao?

Thắc mắc của Dưỡng làm Tần giật đánh thót. Nó quay lại, ấp úng:

- Ờ, ờ, suýt chút nữa tao quên mất!

Rồi nó huơ tay:

- Tụi mày chờ ở đây nhé. Tao vào xúc thuốc rồi ra liền.

Quý ròm nhìn theo Tần, khẽ giọng nói với Tiểu Long:

- Tao nghi quá, Tiểu Long à.

- Nghi chuyện gì.

- Chuyện thằng Tần nói ấy. Tao nghi trong vườn nhà nó chả có con rắn nào.

Tiểu Long thật thà:

- Thì sao nó lại phải xúc thuốc kị rắn?

Quý ròm chưa kịp đáp, nhỏ Hạnh đứng cạnh đã cười cười lên tiếng:

- Làm sao mình biết Tần có xúc thuốc kị rắn hay không!

Quý ròm gật gù, láu lỉnh:

- Ờ, nó vào nhà sau đi tè rồi chạy ra bảo là đã xúc thuốc, mình cũng chẳng làm sao kiểm tra được ...

Quý ròm nói chưa hết câu đã phải im bật, lò mắt nhìn thằng Tần từ nhà trong khệnh khạng đi ra.

Trước những ánh mắt tò mò của tụi bạn, Tần đập tay lên ngực, giọng oai vệ:

- Xong rồi! Bây giờ tất cả theo tôi!

Tiểu Long vội chen lên, tiến sát sau lưng Tần. Nó kề mũi vào người

thằng này hít hít một hồi rồi quay nhìn Quý ròm, thì thào:

- Nó có xúc thuốc thật, mày ạ.

Quý ròm không cần phải đến gần như Tiểu Long. Nó đứng từ xa chun mũi “đánh hơi”. Rồi nhún vai:

- Đúng là nó có bôi thứ gì đó vào người. Nhưng có lẽ đó là dầu bạc hà chứ không phải thuốc kị rần.

Đúng lúc đó, thằng Dưỡng lên tiếng xác nhận phỏng đoán của Quý ròm. Nó nhìn Tần, oang oang:

- Mày xúc thuốc kị rần hay xúc dầu bạc hà vậy hử Tần?

Thằng Cung cũng gật gù:

- Ờ, tao nghe đúng là mùi dầu bạc hà.

- Tụi mày cóc biết gì mà cũng nói! – Tần cười khẩy. Loại thuốc kị rần này có mùi giống như mùi bạc hà, hiểu chưa?

Chưa đứa nào trong nhóm xúc qua loại thuốc này nên nghe Tần nói vậy, tuy trong bụng ngờ vực không để đâu cho hết, cả bọn đành im thít, lẻo đẻo đi theo Tần.

Tiểu Long lao ào vào tai nhỏ Hạnh:

- Thằng Tần nói có đúng không hử Hạnh?

- Hạnh không biết? – Nhỏ Hạnh đáp bằng giọng dè dặt – Nhưng Hạnh nghĩ sớm muộn gì tụi mình cũng khám phá ra.

Vườn nhà thằng Tần rộng rãi, mát mẻ, trồng khá nhiều các loại cây ăn trái. Nhưng khổ nỗi, cả bọn lại không dám chạy nhảy, leo trèo tự do. Tuy không thực tin lời cảnh cáo của Tần nhưng không đứa nào dám liều lĩnh tách xa khỏi nó.

Nhỡ trong vườn nhà nó có rần độc thật thì khốn! Thằng Cung nghĩ bụng và ngoắt Tần:

- Ê, Tần! Mày trèo lên cây xoài hái mấy trái chín kia xuống đi!

Bọn con gái còn yếu bóng vía hơn. Tụi nó đi xúm xít sau lưng Tần, mắt

láo liên hết nhìn dưới gốc lại nhìn lên các cành nhánh, vừa thích thú lại vừa hồi hộp.

Cứ chốc chốc, trong bọn lại vọng lên tiếng hít hà:

- Tần ơi! Kim Em thấy trái ổi kia chín rục rồi kìa!

- Tần ơi! Hái cho Hiền Hòa chùm mận này đi!

Tần chẳng hề phật ý trước những yêu cầu của tụi bạn. Nó hết trèo lên cây xoi lại trèo lên cây ổi, cây mận, vui vẻ hái trái liệng xuống cho mấy đứa đứng dưới chụp.

Chỉ đến khi nhỏ Cẩm Vân chỉ tay vào cây dừa mọc sát hàng rào, hí hửng reo:

- Ôi cây dừa trái quá trời, Tần hái xuống cho bạn bè giải khát đi!

Thì Tần mới cau mày:

- Không được! Cây dừa cao như thế, tôi không trèo được đâu!

Cẩm Vân xụ mặt:

- Thế muốn uống nước dừa phải làm sao?

Tần lạnh lùng:

- Ra chợ mua uống!

- Khỏi cần ra chợ! – Tiếng thằng Cung đột ngột vang lên – Thằng Tần hái không được nhưng tao hái được! Hồi ở dưới quê, tao leo dừa hoài!

Vừa nói Cung vừa đi xăm xăm lại chỗ cây dừa.

- Đứng lại! – Tần quát giật – Bộ mày không sợ rắn cắn hả?

Lời nhắc nhở của Tần khiến Cung run bắn. Nó sợ hãi dòm quanh quất dưới chân, lắp bắp:

- Rắn ... rắn ... đâu?

Tần hất đầu về phía cây dừa.

- Mày nhìn kỹ chỗ gốc dừa xem!

Nghe Tần nói vậy, không chỉ Cung mà tất cả những đứa khác đều căng mắt nhìn chăm chăm chỗ gốc dừa: Quả nhiên, ngay gốc dừa có một lỗ đen ngòm to bằng miệng bát.

- Mà thấy gì không?

Cung chưa kịp mở miệng, nhỏ Mỹ Linh đã nhanh nhẩu đáp thay.

- Thấy! Có một cái lỗ bọng.

Tần nhếch mép:

- Hang rắn đấy!

- Hang rắn?à

Cung bật kêu và quỳnh quít phóng ngược lại chỗ Tần đang đứng. Còn bọn con gái không hện mà cùng giật lui ra sau mấy bước, cố rời khỏi gốc dừa càng xa càng tốt.

Tần lướt mắt qua những gương mặt kinh hãi của tụi bạn, cười đắc ý:

- Tao đã nói rồi mà tụi mày không tin!

Tần nói tiếp, giọng đe dọa:

- Đó là hang rắn hổ mang! Mà rắn hổ mang thì tụi mày biết rồi đấy, độc hạng nhất trong các loại rắn. Nó mà mổ trúng một phát thì thánh cũng bó tay!

Tần nói tới đâu, tụi bạn nó tóc gáy dựng đứng lên tới đó.

Hiền Hoa nom nóp hỏi:

- Thế Tần đã trông thấy nó lần nào chưa?

- Sao lại chưa!

Tần hừ mũi, rồi nó dang rộng hai tay, thè lưỡi nói:

- Nó dài chừng này nè!

Tần gập khuỷu tay và chụm các đầu ngón tay lại chĩa về phía trước:

- Khi tấn công, nó vươn cổ và phồng mang ra vậy nè!

Tần chỉ ra bộ thôi mà đám con gái đã hết vía. Tụi nó lại bước lùi thêm một bước, mắt nhìn lom lom những đầu ngón tay Tần một cách sợ sệt làm như thể nếu để các đầu ngón tay kia mổ trúng, tụi nó sẽ lập tức về châu trời vậy.

Mỹ Linh liếc môi, giọng hồi hộp:

- Thế lúc đó Tần làm sao?
- Lúc đó là lúc nào?
- Lúc Tần nhìn thấy con rắn ấy.
- Làm sao hở? – Tần rụt cổ – Thì bỏ chạy chứ còn làm sao!

Thằng Dưỡng cười mát:

- Thế thuốc kị rắn của mày đâu?
- Lúc đó làm gì đã có! – Tần nhún vai đáp. – Chỉ sau lần đó, biết trong vườn nhiều rắn, ba mẹ tao mới kiếm thuốc kị rắn đem về.

Cầm Vân chớp chớp mắt:

- Thế là con rắn kia không dám làm gì Tần hết hở?
- Dĩ nhiên rồi!

Tần uốn ngực. Rồi nó chỉ tay về phía gốc dừa:

- Như lúc này nè, nó đang cuộn mình trong hang, đâu có dám bò ra. Nó sợ mùi thuốc tôi vừa xức ấy mà.

Chẳng ai biết những gì thằng Tần vừa kể hư thực ra sao nhưng nghe nó nói vậy, đứa nào đứa nấy quay đầu nhìn lại chỗ bông cây tối om om, bụng lo ngay ngáy.

Thằng Quang cúi xuống nhặt một hòn đá, cầm lăm lăm trên tay:

- Để tao ném đá vào hang xem nó có bò ra không?

Chủ nhân Tần chưa kịp nói gì thì đám con gái đã nhao nhao phản đối:

- Đừng, Quang! Đừng trêu vào nó!

Cầm Vân chỉ tay ra phía sau:

- Thôi tụi mình lại đằng kia hái đu đủ ăn đi!

Nghe nói ăn uống, Hiền Hòa tán thành ngay:

- Đúng rồi đó! Hiền Hòa cũng nghe đói bụng rồi!

Nào ngờ Tần gạt phắt:

- Đói bụng thì lát nữa về nhà ăn. Bây giờ trễ rồi!

Hiền Hòa mở to mắt:

- Trễ đâu mà trễ! Bây giờ mới chừng bốn giờ à!

Tần lạnh lùng:

- Khi này tôi nói rồi. Chúng ta chỉ được chơi ngoài vườn nửa tiếng thôi, rồi vào làm việc tiếp đến năm giờ kém mười lăm!

- Tại sao lại phải năm giờ kém mười lăm? – Hiền Hòa bất bình – Mình cứ chơi ngoài này cho thỏa thích, lát nữa về trễ một chút không được sao?

- Không được! – Tần sầm mặt – Tôi là nhóm trưởng, giờ giấc do tôi qui định. Nhiệm vụ của mọi người là chấp hành.

Thấy thằng Tần ra oai, còn đem “chức tước” ra hù dọa, Cung ngửa ngáy không chịu nổi. Nó cười khẩy:

- Bộ mày tưởng làm nhóm trưởng tức là làm cha mẹ tụi tao hả?

Tần còn đang bối rối trước đòn công kích quá xá nặng ký của đối phương, chưa nghĩ ra cách nào đáp trả, Cung đã “bồi” tiếp:

- Nếu mày còn làm tàng, tụi tao truất phế mày rồi bầu Hạnh lên làm nhóm trưởng à!

Bọn Quý ròm từ lúc ra vườn đến giờ chỉ làm thỉnh quan sát, không hó hé tiếng nào. Nay nghe thằng Cung tố mình dồn ép thằng Tần quá đáng, lại còn lôi mình ra để uy hiếp đối phương, nhỏ Hạnh không nhịn được, bèn hắng giọng:

- Cung đừng nói vậy, Tần là nhóm trưởng, phải có trách nhiệm với sinh hoạt của nhóm.

Thấy thằng Cung ngoác miệng muốn cãi, nhỏ Hạnh lật đật quay lưng rảo bước:

- Thôi, tụi mình vô nhà đi. Mai ra vườn chơi tiếp.

Cung trong lòng bất phục, tính lên tiếng phản kháng. Nhưng nghe lời hứa hẹn “mai ra vườn chơi tiếp”, nó liền toét miệng cười:

- Ủ, thôi để đến mai vậy!

Trong bọn, Cung là trùm ương bướng. Đã là trùm mà còn nể gót theo nhỏ Hạnh vào nhà thì những đứa khác đâu còn cách nào hơn là đành ngoan ngoãn đi theo.

Thằng Tần cố ý đi tụt lại sau cùng, chả rõ vì nó phải thực hiện cái “nhiệm vụ quản lý” của nhóm trưởng hay vì muốn bảo vệ tụi bạn trước sự tấn công bất thần của bọn rảnh trong vườn.

CHƯƠNG 6

Tần tiễn các bạn ra cửa, vui vẻ:

- Về nhé! Mai gặp lại!

Cầm Vân nheo mắt:

- Mai tội này lại ra vườn đấy!

Hiền Hòa quên mất tên nó là Hiền Hòa. Chưa nguôi ăm ức chuyện khi này, nó giờ tay dứ dứ trước mặt Tần:

- Chiều mai Tần đừng có đuôi tội này vô nhà như hôm nay đấy nhé!

- Cái đó là nhắc nhở chứ không phải là đuôi! – Tần cười khì – Nhưng nếu các bạn quay vô nhà trước bốn giờ thì chả ai nhắc nhở làm gì!

Tiểu Long nhìn Tần, khịt mũi:

- Tao về luôn nhé!

Quý ròm, nhỏ Hạnh không nói gì, chỉ mỉm cười giờ tay chào chủ nhân, rồi lật đặt rào bước.

Nhà thẳng Tần không cách xa nhà nhỏ Hạnh bao lắm. Ra khỏi nhà Tần, quẹo trái, theo đường Nguyễn Duy Dương xuôi về phía kinh Tàu Hủ vài trăm mét sẽ gặp đường Trần Hưng Đạo, tức là đường nhỏ Hạnh ở.

Nhưng bữa nay nhỏ Hạnh không quẹo trái. Vừa ra khỏi cửa, nó nhanh nhẹn quẹo phải, đi về hướng Ngã Sáu Chợ Lớn khiến Tiểu Long ngo ngát:

- Hạnh lộn rồi! Sao đi hướng này?

Quý ròm tắc lưỡi:

- Cứ đi đi! Không lộn đâu!

- Tội mình không về nhà! – Nhỏ Hạnh chớp mắt.

Tiểu Long “à” một tiếng rồi gật gù ra vẻ hiểu biết:

- Hạnh định dẫn tụi này lên Ngã Sáu ăn bánh cuốn chứ gì?

Quý ròm cười hích hích:

- Mà sao lúc nào cũng nghĩ toàn chuyện ăn uống thế hỏ mập?

- Ủa, không phải hỏ? – Tiểu Long bẽn lễn đưa tay quẹt mũi – Thế tụi mình đi đâu đây?

Nhỏ Hạnh trả lời Tiểu Long bằng cách quẹo phải thêm lần nữa.

Lúc này ba đứa đang rảo bước trên lề đường Nguyễn Chí Thanh.

Quý ròm nheo mắt nhìn Tiểu Long:

- Mà đã đoán ra tụi mình đi đâu chưa?

Tiểu Long lắc đầu:

- Chưa.

Nhỏ Hạnh giải thích, chân vẫn không giảm tốc độ:

- Tụi mình bí mật lén vào vườn nhà Tần.

- Ra vậy!

Tiểu Long thở phào. Bây giờ thì nó đã hiểu. Hai đứa bạn nó định đi đường vòng để bọc trở lại vườn nhà thằng Tần từ mé sau.

Nhưng Tiểu Long lại thắc mắc chuyện khác:

- Tụi mình lén vào vườn nhà nó chi vậy?

Quý ròm nhún vai:

- Để điều tra xem trong đó có con rắn nào không!

Tiểu Long giật mình:

- Bộ mà và Hạnh nghi thằng Tần bịa ra chuyện này hỏ?

- Ủ! – Quý ròm tắc lưỡi – Rắn thường sống ở thôn quê. Vì vậy khó mà tin được trong vườn nhà thằng Tần có rắn hổ mang.

Tiểu Long cãi:

- Nhưng vườn nhà nó cây cối nhiều thế kia ...

Quý ròm không buồn bắt bẻ bạn, mà liêm môi nói:

- Tiểu Long nè!

- Gì?

- Trong những ngày vừa qua ấy mà!

- Những ngày vừa qua sao?

- Tao tìm được một bài báo về đề tài thiên nhiên và môi trường hay lắm.

Thấy Quý ròm đột ngột bẻ lái câu chuyện, Tiểu Long cau mày:

- Sao tự dưng mày lại nói đến chuyện này?

Phót lò vè nôn nóng của bạn, Quý ròm tỉnh bơ tiếp:

- Theo như bài báo nói thì trong rừng có cỏ, có các loại thực vật như dương xỉ, như các loài dây leo, mày ngẫm xem có đúng không?

- Ờ, ờ, đúng!

- Có cỏ tất nhiên có động vật ăn cỏ, có thỏ hươu, nai xuất hiện, đúng không?

- Ờ, ờ ...

- Có những con này tất nhiên có những động vật ăn thịt như hổ, báo, sư tử, đúng không?

Thấy Quý ròm nói lòng vòng cả buổi, Tiểu Long đã sốt ruột lắm. Nhưng nó vẫn cố kềm chế, đưa tay gãi đầu:

- Ờ, ờ ...

Quý ròm vẫn thản nhiên, thao thao:

- Rồi khi những con vật này chết đi, xác của chúng được các vi sinh vật phân giải thành chất dinh dưỡng quay lại nuôi sống các loại thực vật. Cứ như vậy, chu kỳ này xoay tròn tạo nên một môi trường sinh tồn tự

nhiên trong đó các loại vi sinh vật, thực vật và động vật sống dựa vào nhau. Cái đó gọi là sự cân bằng hệ thống sinh thái, mày ngẫm xem có đúng không?

Tới đây thì Tiểu Long hết nhin nổi. Nó chả buồn “ngẫm xem” nữa. Mà nhần nhó hỏi lại:

- Những chuyện đó thì liên quan vì đến vườn nhà thằng Tần?

- Liên quan chứ sao không liên quan! – Quý ròm cười khì – Bởi vì căn cứ theo kết luận đó, rấn chỉ có thể sinh sống ở thôn quê nơi có nhiều ếch nhái, chim chuột chứ không thể sống trong vườn nhà thằng Tần được!

- Trời ơi là trời! – Tiểu Long đưa tay ôm đầu giọng thảm nảo – Chỉ có vậy mà mày bắt tao phải đóng tai nghe mày diễn thuyết suốt cả một ngày trời vậy hờ ròm?

Quý ròm hấp háy mắt:

- Tao nói vậyà đã tóm gọn đi nhiều rồi đấy!

Tiểu Long ăm ức định lên tiếng sùng sộ nhưng nó chưa kịp mở miệng, nhỏ Hạnh đã suýt khê:

- Cẩn thận! Coi chừng Tần nghe thấy!

Tiểu Long ngược lên, thấy vườn nhà thằng Tần đã hiện ra trước mắt. Nó bước lại sát hàng rào, nhìn qua kẽ lá dòm dò một hồi rồi ngoảnh đầu ra sau, thì thảo thông báo:

- Thằng Tần không có trong vườn.

Quý ròm hắng giọng:

- Vậy tụi mình chui vào đi!

Tiểu Long ngần ngừ:

- Nhỡ trong vườn có rấn thật thì sao?

Quý ròm sầm mặt:

- Bộ mày muốn tao trình bày tiếp về đề tài cân bằng sinh thái nữa hờ mậ?

Nghe Quý ròm hù dọa, Tiểu Long thè lưỡi một cái rồi khom người vệt một kẽ hở chỗ hàng rào, lồm cồm chui vô.

Ở đằng sau, Quý ròm và nhỏ Hạnh lặng lẽ chui theo.

Vừa đặt chân vào bên trong, Tiểu Long vươn người định đứng dậy, Quý ròm đã quát giật:

- Ngồi xuống! Bộ mày không sợ thằng Tần trông thấy hả?

Tiểu Long vội thụp người xuống:

- Nó đâu có trong vườn.

- Không cần phải ra vườn, chỉ đứng trong nhà nhìn ra, nó vẫn có thể trông thấy tụi mình.

- Vậy tụi mình ngồi mãi ở đây à? – Tiểu Long khịt mũi.

- Sao lại ngồi? Tụi mình bò đi!

- Bò đi đâu?

Nhỏ Hạnh lên tiếng:

- Bò lại chỗ cây dừa.

Tiểu Long giật thót:

- Chi vậy?

Nhỏ Hạnh thản nhiên:

- Xem thử trong bông cây có con rắn nào không!

Tiểu Long nghe như có một luồng điện chạy qua người. “Võ sư vô địch đại lực sĩ” xưa nay không sợ ai nhưng với rắn hổ mang, võ sư hơi ngán. Với rắn thì khó mà giở võ ra được! Tiểu Long nghĩ bụng và lo lắng hỏi lại:

- Thế nếu ...

- Mày đừng lo? – Quý ròm cắt ngang – Trong bông cây đó chả có con rắn nào đâu?

Nhưng dù sao mình vẫn phải kiểm tra cho chắc chắn.

Quý ròm đập tay lên ngực, suýt chút nữa nó đã đứng bật dậy để ra oai:

- Cái đó người ta gọi là tinh thần khoa học, hiểu chưa hờ mập?

Nghe bạn nói vậy, Tiểu Long hơi yên lòng được một chút. Nhưng rồi nó lại băn khoăn:

- Thế nếu trong vườn nhà thằng Tần không có con rắn nào thì sao?

- Thì tui mình sẽ điều tra xem tại sao thằng Tần lại bịa ra chuyện đó để ngăn cản mọi người ra vườn!

- Thôi, hành động nhanh lên kẻo không kịp! – Nhỏ Hạnh giục.

Tiểu Long liếc môi:

- Vậy tôi bò trước nhé!

Gọi là bò nhưng chẳng đứa nào chịu chống tay chống đầu gối xuống đất. Ba đứa chỉ cúi người đi lom khom đằng sau các gốc cây, từng bước lần về phía cây dừa mọc cạnh hàng rào bên tay trái.

Nhưng cả bọn mới di chuyển được một quãng ngắn, Quý ròm đã hốt hoảng lao tháo:

- Ngồi xuống! Thằng Tần ra kia!

Quả nhiên, lúc đó Tần đang từ trong nhà bước ra. Không nghĩ trong vườn có người đang ẩn nấp, nó ung dung đi thẳng lại chỗ cây dừa.

- Thấy chưa! – Quý ròm huých khuỷu tay vào hông Tiểu Long – Nếu chỗ đó là hang rắn hổ mang, chẳng khi nào thằng Tần lại đi đứng hiên ngang như vậy!

- Tại nó đã bôi sẵn thuốc! – Tiểu Long khịt khịt mũi.

Quý ròm “xì” một tiếng:

- Có bôi sẵn thuốc thì nó cũng rón ra rón rén chứ chẳng dám xộc thẳng lại chỗ gốc dừa như thế đâu!

- Xem kìa!

Tiếng nhỏ Hạnh kêu khê khiến Tiểu Long và Quý ròm ngưng ngay cuộc đấu khẩu, căng mắt nhìn về phía Tần.

Lúc này Tần đang đứng quay mặt vô hàng rào.

Quý ròm cười hích hích:

- Chắc nó chuẩn bị tè bậy!

Câu nói của Quý ròm làm nhỏ Hạnh đỏ mặt. Nó đấm tay thùm thụp lên lưng bạn:

- Quý toàn nói bậy không hà!

Quý ròm nhăn nhó:

- Bậy gì ...

Nhưng Quý ròm không nói được hết câu. Trước mặt nó, thằng Tần đang làm những bộ điệu rất kỳ quái khiến nó mới thốt được hai tiếng đã há hốc miệng.

Ở bên cạnh, Tiểu Long và nhỏ Hạnh cũng đang thô lỗ mắt nhìn chòng chọc về phía Tần, mặt đưa nào đưa nấy không giấu vẻ kinh dị.

Thằng Tần không tè bậy. Nhưng bộ lịch của nó nom kỳ quặc không thể tả.

Tần áp tay vô ngực rồi xòe ra phía trước rồi lấy bàn tay này đập lên lưng bàn tay kia, tiếp đó dùng cạnh của hai bàn tay chặt vào ngực, trông cứ như nó đang luyện một thứ “tà thuật” nào đó.

Bọn Quý ròm chưa hết sững sốt đã thấy Tần chỉ tay lên trời rồi vẫy vẫy hai cánh tay y như người đang tập bơi. Rồi nó nhoẻn miệng cười, đầu hết ngoẹo bên này lại ngoẹo bên kia.

Quý ròm ngẩn tò te:

- Nó làm trò gì thế nhỉ?

Tiểu Long nuốt nước bọt:

- Nó bị điên mày ạ.

Nhỏ Hạnh không nói gì nhưng nhìn cái cách nó đẩy gọng kính trên sống mũi, hai đứa bạn nó thừa biết nó cũng hoang mang ghê lắm!

Lúc này, Tần đã thôi múa may. Nó ngồi xuống cạnh gốc dừa, móc trong túi áo ra một thứ gì đó rồi nhét giẫm giúi vào “hang rắn”.

Tiểu Long hăng giọng:

- Chắc nó đang cho rắn ăn!

- Rắn ăn cái đầu mày! – Quý ròm nổi sùng – Tao đã bảo không có rắn mà mày cứ “rắn, rắn” hoài!

Nhỏ Hạnh tặc lưỡi:

- Chẳng ai cho rắn ăn theo cái cách như thế cả!

Thấy cả hai bạn đều lên tiếng phản bác, Tiểu Long rút cổ ngồi im, mắt chăm chú nhìn ra phía trước.

Sau khi bỏ cái vật bí mật vào bụng cây, Tần đứng lên, rào bước vào nhà.

Nhưng mới đi được vài ba bước, không hiểu sao nó bỗng đứng lại, ngoảnh mặt nhìn về phía bọn Quý ròm đang nấp.

CHƯƠNG 7

Mặt xanh lè, Tiểu Long nói bằng giọng giọng run run.

- Nguy rồi! Nó đã phát hiện ra tụi mình!

- Khẽ nào! – Quý ròm hừ mũi.

Nhỏ Hạnh thì thầm trấn an:

- Tần không thể nào trông thấy được tụi mình đâu!

Nhưng Tần có vẻ như muốn chứng minh ngược lại nhận định của nhỏ Hạnh. Nó đứng tại chỗ, mắt láo liên nhìn về phía bọn Quý ròm một lúc rồi từ từ tiến lại.

Tần vừa đi vừa nói:

- Còn nấp nấp trốn trốn gì nữa!

Quý ròm quay sang Tiểu Long, thấy thằng này méo xệch miệng và cựa quậy người định đứng lên, nó liền nắm chặt tay bạn:

- Gượm đã! Nó chả thấy gì đâu, chỉ đánh đòn gió để hù dọa thôi!

Như để trả lời Quý ròm, Tần nhếch mép:

- Đứng lên đi! Tao thấy ba đứa tụi mày rồi!

Đến nước này thì ngay cả Quý ròm cũng hoàn toàn mất tự tin. Nó chống tay vào gối định đứng dậy thì bỗng có tiếng sột soạt phát ra từ phía sau lưng.

Rồi tiếng thằng Cung đột ngột vang lên từ phía sau:

- Ai mà thèm nấp! Tụi tao mới chân nên ngồi nghỉ mệt chứ bộ!

Tiếp theo là tiếng thằng Quang cười hê hê:

- Mày làm như tụi tao sợ mày lắm vậy!

Tần chống hai tay vào hông, hừ mũi:

- Kẻ trộm hản nhiên phải sợ chủ nhà rồi!

- Không được vu khống bậy bạ à nha! Tụi tao ở ngoài đường chứ không có chui vào vườn nhà mày như ba tên trộm khác à!

Lần này bọn Quý ròm nghe rõ là tiếng thằng Dưỡng, và cái câu nói đầy “ẩn ý” của nó khiến đứa nào đứa nấy giật thót, liền sè sẹ ngoái cổ nhìn lại phía sau.

Không ngoảnh lại còn đỡ, vừa ngoảnh lại, bọn Quý ròm run bắn như chạm phải điện, suýt chút nữa xỉu lăn đùng ra đất. Thì ra vị trí ẩn nấp của bọn Quý ròm chỉ có thể che mắt được thằng Tần đứng phía trong, còn với những cặp mắt từ ngoài hàng rào thò ló chĩa vô, ba đứa nó hiện ra lồ lộ y như các diễn viên điện ảnh đang hí hửng phơi mình trước ống kính quay phim vậy.

Sát phía ngoài hàng rào, lúc này Cung, Dưỡng và Quang đang đứng vịn cọc dậu trở mắt nhìn chòng chọc vô trong, tất nhiên trông thấy bọn Quý ròm rõ mồn một.

Sự cố xảy ra bất ngờ đến mức Tiểu Long luống cuống chấp hai tay lại.

- Mày làm gì thế? – Quý ròm hừ mũi.

Tiểu Long liếm môi:

- Tao lạy tụi nó.

Suýt chút nữa Quý ròm đã phì cười. Phải cố lắm nó mới ngậm chặt miệng được.

Đám thằng Dưỡng dĩ nhiên thấy rõ cảnh Tiểu Long “lạy lạy”. Nhưng tụi nó vẫn phớt lờ.

Quang oang oang:

- Muốn bắt trộm phải bắt cho đúng người! Đừng để kẻ trộm thoát, còn người lương thiện thì bị hàm oan à ghen!

Giọng thằng Quang rõ tinh quái. Nó nói tới đâu, tụi Quý ròm nghe bụng giật thon thót tới đó. Đã thế, Cung và Dưỡng vừa nheo mắt nhìn

tụi Quý ròm vừa cười khành khạch, hùa theo:

- Đúng rồi đó! Đúng rồi đó.

May mà thằng Tần vẫn không hay biết gì. Nghe tới thằng Dưỡng bép xép một hồi, nó nhếch môi hừ giọng:

- Chả oan ức gì với tụi mày sắt! Nếu không phải có ý đồ đen tối, chẳng ai lại ngồi nghỉ chân ngay cạnh hàng rào nhà người ta cả!

- Hê hê, nói thế mà cũng nói! – Cung vênh mặt – Ở ngoài đường, tụi tao muốn ngồi ở đâu tụi tao ngồi chứ!

Rồi nhìn về phía tụi Quý ròm. Cung ranh mãnh tiếp:

- Khi nào bắt gặp tụi tao chui vào vườn nhà mày ngồi, thu lu sau mấy bụi cây mày hăng kết tội!

Tụi Quý ròm biết thân biết phận, mặc cho bọn thằng Cung châm chích, chòng ghẹo, vẫn nín thở ngồi im. Cho đến lúc này, tụi nó đã lò mò đoán ra ba đứa kia chỉ cố tình làm cho tụi nó giật mình chơi chứ thực sự chẳng có ý định tố cáo với chủ vườn.

Nghe thằng Cung bắt bẻ, Tần dường như cũng biết mình đuối lý, bèn tìm cách gỡ gạc:

- Hừ, nếu tụi mày chui vào vườn nhà tao thì còn nói gì nữa. Lúc đó, lũ rắn độc trong vườn đã mổ tụi mày chết ngoẻo rồi còn đâu!

Thấy Tần giờ giọng hù dọa, bọn thằng Cung không nhịn được, gập người cười sặc sụa. Đằng sau bụi cây, Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh cũng không hèn mà cùng đưa tay lên bụm miệng.

Tất nhiên, cũng như tụi Quý ròm, chính vì không tin trong vườn nhà thằng Tần có rắn, tụi thằng Cung mới kéo nhau đến đây rình mò. Rồi thấy tụi Quý ròm chui vào trong vườn ngồi cả buổi mà chẳng có lấy một con rắn nhép bò ra “chào hỏi”, bọn thằng Cung càng khẳng định chuyện rắn rết của Tần chỉ là chuyện bịa. Vì vậy, thấy thằng Tần tiếp tục đem lũ rắn ra “trộ”, bọn thằng Cung mới cười nghiêng cười ngửa như thế.

- Chẳng có gì đáng cười cả! – Sự cười cợt của đối phương khiến Tần đỏ bừng mặt, nó nghiến răng ken két – Nếu không tin. tụi mày cứ đặt chân vào bên trong hàng rào xem!

Bọn thằng Cung gật đầu lia:

- Tin chứ!
- Tụi tao tin mày lắm.
- Không tin mày thì biết tin ai!

Thằng Tần đầu phải đưa ngốc nghếch. Nghe giọng lưỡi của đối phương, nó biết thừa tụi này đang nhạo báng mình. Nhưng không có cớ gì để gây gổ, nó bèn lảng sang chuyện khác:

- Hòp nhóm xong rồi, sao tụi mày không về mà loanh quanh chỗ nhà tao chi vậy?
- Xì! Quang nhún vai – Ai mà thèm loanh quanh chỗ nhà mày! Tụi tao tình cờ đi ngang qua đây chứ bộ!

Tần chớp mắt, giọng ngờ vực:

- Tụi mày nói thật không đấy?
- Sao lại không thật! Quang cười khẩy. Rồi nó vung tay:
- Bây giờ tụi tao về đây! Đứng ở đây mày lại nghi này nghi nọ!

Nói xong, Quang quay mình rảo bước.

- Ủ, tụi tao về nhé!

Dưỡng cũng gio tay chào Tần, láu táu nói rồi hối hả chạy theo Quang.

Cung là đứa cuối cùng rời khỏi hàng rào.

Nhưng thằng này trước khi bỏ đi, còn tinh quái đánh mắt về chỗ bọn Quý ròm nấp, chép miệng băng quơ:

- Sau khi tụi tao đi rồi, nếu còn ai lẩn quất trong vườn nhà mày, tụi tao không chịu trách nhiệm đâu đấy!
- Về thì về lẹ đi! Mày đừng có vờ vịt nữa!

Tần “xì” một tiếng, mắt vẫn không rời ba đứa bạn khả nghi.

Nó đứng đó lâu thật lâu. Chờ đến khi bọn thằng Cung đi xa rồi, nó mới

thở phào nhẹ nhõm và trở gót vào nhà.

Nhưng xem ra Tần vẫn chưa yên tâm hẳn. Cứ đi vài ba bước, nó lại ngoảnh đầu nhìn ra sau. Thậm chí, khi đã vào tới nhà rồi, nó vẫn không chịu “biến”, cứ đứng thập thò chỗ hàng hiên, lảo liên nhìn ra.

Sự cảnh giác của Tần khiến bọn Quý ròm không dám nhúc nhích.

Tiểu Long nom nóp đánh mắt sang Quý ròm:

- Giờ tính sao hở mày?

- Cứ ngồi yên đã!

Quý ròm thờ ơ đáp, mắt vẫn không ngừng quan sát nhất cử nhất động của Tần.

Tiểu Long nghe lời bạn, ngồi yên được một lát, lại ngửa miệng:

- Thế lát nữa mình có bỏ lại chỗ gốc dừa không?

Đang vô kế khả thi, lại nghe thằng mập luôn miệng hỏi tới hỏi lui, Quý ròm bực mình:

- Cái đó phải hỏi thằng Tần.

Câu trả lời lạ lùng của Quý ròm khiến Tiểu Long ngẩn tò te:

- Sao lại hỏi nó?

- Hỏi nó xem nó có chịu vô nhà hay không? Chứ nếu nó cứ đứng mãi chỗ cửa ngõ ra thì mình đành phải ngồi chết gí ở đây đến già thôi!

Biết thằng ròm nổi quạu, Tiểu Long liền im thít. Nhưng lần này nó cũng chỉ nín thinh được một lúc thôi, bởi nếu nín thinh hoài thì nó đâu phải là thằng Tiểu Long hay hỏi. – Hay là mình chui trở ra ngoài? – Tiểu Long lại ngập ngừng “góp ý”. Không được đâu, Long ơi! – Nhỏ Hạnh hắng giọng đáp – Tần đang đứng đó, túi mình chui ra là nó thấy liền!

Tiểu Long nuốt nước bọt:

- Thế, chẳng lẽ tụi mình ngồi đây đến tối ư?

Nhỏ Hạnh liếc mắt vào phía trong:

- Hạnh nghĩ Tần sẽ bỏ đi ngay bây giờ thôi!

Nhưng thằng Tần chẳng có dấu hiệu gì sắp bỏ đi như nhỏ Hạnh đoán. Có vẻ như nó rất sợ người lạ chui vào khu vườn bí mật của nó nên nó cứ quanh quẩn mãi chỗ cửa.

Trong khi bọn Quý ròm nhấp nha nhấp nhồm, thỉnh thoảng có tiếng gọi khẽ từ phía sau. Ba đưa giắt mình ngoái lại, ngạc nhiên thấy thằng Cung đang lom khom lấp ló chỗ hàng rào, chả biết nó quay lại từ bao giờ.

- Mà chưa về à? – Quý ròm hỏi.

Cung cười hì hì:

- Tụi mày còn kẹt trong này, tụi tao nữ nào bỏ về!

Cung nhìn vẻ mặt đang nghệt ra của tụi Quý ròm, nheo mắt hỏi:

- Tụi mày phát hiện ra bí mật gì trong khu vườn này chưa?

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi:

- Thằng Tần vừa giấu một vật gì đó trong bông dứa.

Cung mở to mắt:

- Vật gì vậy?

Nhỏ Hạnh lắc mái tóc:

- Xa quá, tụi này không trông rõ!

Tiểu Long đánh mắt vào trong nhà:

- Tụi tao định lần tới đó xem nhưng thằng Tần canh kỹ quá.

- Được rồi! – Cung gật gù – Bây giờ tụi tao sẽ vòng ra cửa trước đánh lạc hướng nó, còn tụi mày ở đây cố khám phá xem đó là vật gì nhé?

Quý ròm cảnh giác:

- Sao tự dưng mày tốt với tụi tao thế?

Cung nhe răng cười:

- Cái này gọi là hợp tác! Tụi mày phát hiện được điều gì, nhớ kể lại cho

tụi tao nghe với!

Nói xong, không đợi bọn Quý ròm đồng ý hay không, Cung thụp đầu xuống, biến nhanh như khói.

Chắc nó đi gặp tụi thằng Dưỡng, thằng Quang để thực hiện kế hoạch! Quý ròm nghĩ và ngoảnh đầu nhìn chăm chăm vào trong nhà.

CHƯƠNG 8

Quả như Cung dự liệu, tụi Quý ròm chờ một lát đã thấy thằng Tần hấp tấp bỏ vào nhà.

Quý ròm khắp khởi:

- Tụi mình hành động được rồi đấy! Thằng Tần bận “tiếp khách” rồi!

Tiểu Long liếm môi:

- Bây giờ tụi mình bò lại chỗ gốc dừa hả?

- Sao mày lăm cẩm thế hở mập? Chứ chẳng lẽ lại bò thẳng vô nhà cho thằng Tần nắm tóc!

Quý ròm nổi sùng gắt, rồi không để Tiểu Long kịp mở miệng phân bua, nó lúp xúp chạy trước, thẳng về phía cây dừa cạnh hàng rào mé trái. Tiểu Long và nhỏ Hạnh lập tức nổi gót theo sau.

Ba đứa chạy lom khom sau những bụi cây, trống ngực đập thành thịch.

Tuy biết rõ lúc này “ba vị khách quý” là Cung, Quang, Dưỡng đã lọt vào nhà và đang tìm cách giữ chân Tần, không cho thằng này bén mảng ra vườn, tụi Quý ròm vẫn không hoàn toàn yên tâm. Ba đứa vừa di chuyển vừa nơm nớp dán mắt vào nhà, sẵn sàng ngồi thụp xuống bất cứ lúc nào nếu bất trắc xảy ra.

Nhưng tụi Quý ròm đã quá lo xa. Cho tới khi tụi nó tiến sát đến mục tiêu, thằng Tần vẫn không hề lộ dạng.

Nhỏ Hạnh chống hai tay lên đầu gối, cúi đầu nhìn vào bụng cây tối om om nói:

- Long thò tay vào xem đi!

Tiểu Long xanh mặt:

- Ý, không được đâu! Nhỡ có rắn hổ mang trong đó thật, nó mổ cho một

phát thì khốn!

- Rõ là đồ thổ đế! – Quý ròm hừ giọng – Tao đã bảo không có răn sao mà cứ sồn ra quần mãi thế!

Nói xong, Quý ròm ngồi xuống trước bông cây Nó xăn tay áo, đồng dặc:

- Xem đây nè!

Trước ánh mắt thán phục của hai bạn, Quý ròm hùng hổ thò tay ra. Nhưng nó chỉ hùng hổ được có một chút xíu. Khi sắp chạm tới bông cây, nó bỗng rút tay lại:

- Quên nữa!

Tiểu Long ngạc nhiên:

- Quên chuyện gì?

Quý ròm huơ tay.

- Kiểm cho tao một khúc cây!

- Chi vậy?

- Để thò vào trước cho chắc ăn chứ chi!

Tiểu Long cười hí hí:

- Tưởng sao! Vậy mà khi nãy bày đặt chê tao! Tuy nói vậy, Tiểu Long vẫn nhặt một khúc cây khô gần đó đưa cho bạn.

Quý ròm thò khúc cây vào bông dừa, miệng bào chữa:

- Tao đâu có sợ răn! Tao chỉ sợ chuột chạy ra!

Nghe nói tới chuột, nhỏ Hạnh bất giác thối lui một bước. Đối với nó, răn hay chuột gì cũng đều đáng sợ như nhau. Nhưng Quý ròm thò cây khua khoắng một hồi vẫn chẳng thấy có động tình gì.

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Chẳng có gì trong đó đâu Quý ơi!

- Ừ.

Quý ròm gật đầu và vứt khúc cây qua một bên, nó rút rè thò tay vào trong dừa, thận trọng sờ soạng.

Đang mò mẫm, Quý ròm bỗng kêu theo một tiếng và hoảng hốt rút tay ra.

Tiểu Long xanh mặt:

- Gì vậy? Con gì cắn mày hả?

Nhỏ Hạnh xanh mặt theo kiểu khác:

- Quý hét tướng như thế, Tần nghe thấy bây giờ!

Quý ròm giơ bàn tay lên trước mặt sẫm soi, giọng chưa hết sợ hãi:

- Có con gì mổ vào tay tao.

- Con gì là con gì? – Tiểu Long nín thở.

- Chả biết nữa! Cái mổ nó nhọn nhọn. Nhỏ Hạnh cầm bàn tay Quý ròm đưa lên sát mắt nghiêng ngó một hồi rồi nhúu mày:

- Nó mổ chỗ nào đâu?

Quý ròm tính đưa tay chỉ, nhưng nó tìm hoài vẫn chẳng thấy vết mổ đâu:

- Ờ ... ờ ... sao chẳng thấy ...

Nhỏ Hạnh buông bàn tay Quý ròm ra, “xì” một tiếng:

- Quý chỉ phía.

Rồi không nói không rằng, nó ngồi xuống thò tay vào trong bông cây.

- Tôi không phía đâu! Hạnh đừng thò tay vào, nguy hiểm lắm! Nhưng nhỏ Hạnh phớt lờ. Trong thoáng mắt, nó thu tay về, miệng nói:

- Đây rồi!

Tiểu Long và Quý ròm trở mắt dòm, ngạc nhiên khi thấy trên tay nhỏ Hạnh một con chim bồ câu bằng thạch cao.

Nhỏ Hạnh sờ lên mỏ chim:

- Khi này Quý đừng phải cái mỏ chim này nè.
- Ờ, chắc vậy! – Quý ròm tên tò – Thế mà tôi cứ tưởng ...

Rồi nó đánh trống lảng:

- Con chi này chắc do thằng Tần bỏ vào khi này!

Tiểu Long khụt khịt mũi:

- Nó bỏ con chim vào đây để làm gì thế nhỉ?

Nhỏ Hạnh tặc lưỡi:

- Thật khó hiểu!
- Ừ, khó hiểu ghê! – Quý ròm nhanh nhẩu hùa theo.

Tiểu Long gãi đầu:

- Thế bây giờ tụi mình làm gì?
- Đặt con chim vào chỗ cũ rồi về!

Vừa nói nhỏ Hạnh vừa trả con chim vào lại trong bông cây. Câu trả lời gọn lỏn của nhỏ Hạnh không làm Tiểu Long thỏa mãn tí ti nào. Nhưng nó nghĩ đến nát óc vẫn không nảy được sáng kiến nào, đành lúp xúp chạy theo hai bạn, lần đến chỗ khi này tụi nó chui vào.

Sáng hôm sau, Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh vừa ôm cặp bước qua khỏi cổng trường đã thấy bọn thằng Cung ngồi đợi sẵn ở trước hàng hiên.

Vừa thấy tụi Quý ròm trờ tới, Cung ôm ngực:

- Ôi, vất vả quá!

Quý ròm nheo mắt:

- Giờ trò gì thế mày?
- Vất vả thì tao kêu vất vả, chả giờ trò gì cả.

Quang giải thích:

- Chiều hôm qua tụi tao phải bày đủ mưu kế mới kèm chân được thằng

Tân trong nhà đấy.

Dưỡng tặc lưỡi:

- Nó cứ thắc mắc hoài. Nó hỏi tại sao tụi tao không về luôn mà quanh lại nhà nó chi vậy?

Nhỏ Hạnh chớp mắt:

- Thế các bạn trả lời sao?

- Tụi này bảo tụi này đã định về nhưng chưa kịp cất bước đã thấy khát nước quá, thế là chạy vào nhà nó xin nước uống.

Tiểu Long cười hi hi:

- Nói thế đời nào nó tin.

Dưỡng nhún vai:

- Ủ, chả rõ nó có nghi ngờ gì không mà cứ bắt tụi tao ngồi chơi để nó chạy ra vườn hái mận vào cho tụi tao ăn. Nó bảo ăn mận vào sẽ hết khát ngay!

Tiểu Long rùng mình:

- Thế tụi mày làm sao?

- Tụi tao liền sầm mặt giận dữ chứ làm sao. – Cung cười tí mắt – Tụi tao bảo tụi tao chỉ muốn uống nước thôi, chứ không phải kiếm có vào đây để được ăn này ăn nọ. Nếu nó hái mận vào chiêu đãi, chẳng khác nào nó đánh giá tụi tao là đồ ham ăn ham uống!

Quý ròm cũng toét miệng cười:

- Ủ, mẹo của tụi mày hay thật đấy!

- Dĩ nhiên rồi! – Cung vênh mặt – Thấy tụi tao phản ứng ghê quá, thằng Tân không đòi ra vườn nữa. Nó lấy nước cho tụi tao uống. Tụi tao vừa uống vừa bàn về ... đề tài thuyết trình.

Quang nhú mày:

- Lạ một điều là lần này nó không buồn giục tụi tao ra về như hồi chiều

nữa.

- Chẳng có gì lạ cả! – Nhỏ Hạnh tủm tỉm. – Bởi vì lúc đó Tần đã làm xong việc của mình rồi.

- Việc gì thế? – Bọn thằng Quang ba cái miệng cùng há hốc.

Nhỏ Hạnh chưa kịp đáp, Tiểu Long đã nhanh nhẩu kể lại những gì nó và hai bạn đã nhìn thấy trong vườn.

- Ra vậy! – Quang thở đánh thượt.

Dưỡng lâm bẩm:

- Chẳng lẽ thằng Tần đang luyện bùa ngãi gì?

- Tao cũng nghi lắm! – Tiểu Long nói – Nếu không nó đã chẳng huơ tay múa chân loạn xạ như thế!

Cung thu nắm tay:

- Hay là tụi mình cứ hỏi thẳng thằng Tần, xem nó giải thích ra sao?

Nhỏ Hạnh lắc đầu:

- Theo Hạnh, tụi mình tiếp tục bí mật theo dõi thì hay hơn!

Tần không biết tụi bạn đã khám phá ra những hành động kỳ quặc của mình. Vào lớp, nó vẫn tỉnh bơ trò chuyện, cười đùa như không có gì xảy ra. Trong khi đó những đứa kia nhìn nó chăm chú, âm thầm dò xét.

Quang quay xuống thì thảo vào tai Dưỡng:

- Đúng rồi mày ạ.

- Gì?

- Thằng Tần ấy mà. Nãy giờ tao thấy nó có gì khang khác. Đúng là nó đang luyện bùa.

Dưỡng liếc qua chỗ Tần ngồi, sợ sệt mấp máy môi:

- Ủ, bây giờ tao mới để ý! Tự nhiên tao cũng thấy ghê ghê!

- Này! – Tần ngoảnh sang, thấy hai đứa tổ 1 viên đang xì xào liên

nghiêm mặt – Không được nói chuyện trong giờ học đấy nhé! Thăng Quang mà không quay lên thì tao trừ điểm trật tự à!

Bị tổ trưởng hăm he, Quang hậm hực quay lên, bụng tức tối nhủ: Mày cứ làm tàng đi, ông mà khám phá ra mày đang làm chuyện vớ vẩn gì thì mày chết với ông!

Buổi chiều, nhóm thuyết trình tập trung tại nhà Tần vào lúc ba giờ như thường lệ.

Hôm qua, sau khi ra chơi ngoài vườn vào, hai đứa cuối cùng là Hiền Hoa và Cẩm Vân đã kịp đọc xong phần tư liệu của mình. Hôm nay cả nhóm sẽ bàn bạc về việc xây dựng dàn bài. Thoạt đầu, tổ 1 của thằng Tần cố kéo tổ 4 vào chung nhóm thuyết trình với mình nhằm “khai thác” kho kiến thức đồ sộ của nhỏ Hạnh. Nhưng thật bất ngờ, trong hai ngày vừa qua, những trang sách và những bài báo do các thành viên trong nhóm đem tới phong phú, dồi dào đến mức nhỏ Hạnh chả cần phải “ra tay nghĩa hiệp” bao nhiêu. Nó chỉ phải dồn tâm sức vào việc soạn dàn bài thuyết trình. Ngoài biệt danh “nhà thông thái”, nhỏ Hạnh còn là “cây văn” của lớp nên với sự góp ý nhiệt tình của nó, công việc diễn ra trơn tru và nhanh chóng.

Chưa tới bốn giờ, dàn bài đã được soạn xong. Nhóm trưởng Tần xoa tay, cười hí hửng:

- Công việc trôi chảy không ngờ! Bây giờ chỉ còn phân công bạn nào viết ra nữa là chúng ta có thể thuyết trình thử được rồi!

- Còn phân công gì nữa! – Dưỡng nói – Đương nhiên người đó là Hạnh rồi!

Thằng Cung thấy việc gì tụi tổ 1 cũng đùn cho tổ 4, lấy làm gai mắt lắm. Nhưng kệt một nỗi hiện nay nó đang cùng Quang, Dưỡng chung tay điều tra bí mật của thằng Tần nên không thể mở miệng cãi cọ với “đồng minh” được.

May làm sao nhỏ Hạnh nhận lời vui vẻ khiến sự ầm ứ trong lòng Cung nguôi ngoai quá nửa:

- Vậy cũng được. Hạnh viết xong, các bạn đọc lại và góp ý cho Hạnh nhé!

Mỹ Linh chớp mắt:

- Thế bây giờ chúng ta làm gì!

- Ra vườn chơi như hôm qua chứ làm gì! – Cẩm Vân reo lên.

Hiền Hòa vỗ tay bôm bốp:

- Đúng rồi! Bữa nay chúng ta có thể tung tăng tha hồ!

- Ai nói bạn vậy? – Chủ nhà Tần tròn mắt găm gù, lúc này nó chợt cảm thấy hối hận về chuyện dàn bài thuyết trình được hoàn tất nhanh quá – Tôi nói trước, chơi gì thì chơi, tới năm giờ kém mười lăm tất cả cũng phải giải tán đấy!

Tụi Quý ròm và ba đứa Cung, Quang, Dưỡng hôm nay chẳng thắc mắc gì về quy định kỳ quặc của thằng Tần. Bây giờ tụi nó đã biết tỏng năm giờ là giờ thằng Tần “luyện bùa”.

Cũng như hôm qua, trước khi dẫn các bạn ra vườn, thằng Tần chạy vào nhà trong bí mật “xức thuốc kỵ rắn”. Dĩ nhiên lúc quay trở ra, mình thấy nó nồng nặc mùi bạc hà.

Tần lại trèo lên tất cả các cây trong vườn hái trái cho bọn con gái. Tất nhiên, vẫn trừ cây dừa.

Hôm này Cẩm Vân không đòi uống nước dừa nữa. Nó đứng xa xa, nhìn lom lom vào chỗ bông cây, tò mò hỏi:

- Từ hôm qua đến giờ, Tần có thấy con rắn hổ mang bò ra ngoài không?

- Có! – Tần gật đầu – Chiều hôm qua lúc tụi mình vào nhà, nó chui ra khỏi hang bò loanh quanh. Nó cũng thích dạo mát như người ta đi chơi phố vậy mà!

- Xạo ời là xạo? – Thằng Quang chỉ tay vào người Tần, giọng châm biếm – Chiều hôm qua tụi tao đứng nhìn vào vườn nhà mà cả buổi, có thấy con rắn nào đâu?

Đang cao hứng lòe tụi con gái, Tần quên phất mất cuộc đụng độ với bọn thằng Quang ngoài vườn. Nghe thằng này nhắc, nó giật mình chống chế:

- Mày chả biết gì mà cũng nói! Khi tụi mày mò tới, con rắn đã chui trở vào hang rồi còn đâu!

Kim Em ngược mắt:

- Sao ba mẹ Tần không nghĩ cách giết hết lũ rắn trong vườn đi! Để chúng sống lúc nhúc bên cạnh, ghê quá hà!

- Kim Em đừng có xúi bậy! – Tiểu Long bất thần lên tiếng – Rắn là một động vật có ích, phải để chúng bắt chuột giùm mình chứ. Hơn nữa, nếu chúng ta giết chóc bừa bãi sẽ vô tình làm cho hệ thống sinh thái bị mất cân bằng đấy.

Tiểu Long hôm qua mới bị Quý ròm “lên lớp” một trận toí bời, nay sức nhớ lại “bài học” liền uốn ngực ra oai khiến tụi bạn trở mặt dòm.

Tần khoái chí gục gặc đầu:

- Tiểu Long nói đúng quá!

Cầm Vân hấp háy mắt:

- Bạn trở thành nhà “môi trường học” thật rồi hử Tiểu Long?

- Hi hi! – Dưỡng toét miệng cười – Tao sẽ đề nghị Quý bảo vệ động vật hoang dã kết nạp mày làm thành viên.

Tiểu Long càng cao hứng, lại bô bô:

- Không những không nên giết mà phải nuôi nó nữa, thậm chí phải kiếm bò câu cho nó ăn mỗi ngày!

Lần này thì sự phấn khởi đã dắt Tiểu Long đi quá xa. Sáng nay trên lớp, tụi thằng Quang đã nghe kể về chuyện thằng Tần nhét con chim bồ câu bằng thạch cao vào trong bụng cây nên bây giờ nghe Tiểu Long ngửa miệng nhắc đến từ “bồ câu”, tụi nó xanh mặt. hồi hộp đánh mắt sang Tần.

Nhỏ Hạnh đứng kế đó cũng mặt nhăn mày méo. Còn Quý ròm thì lo lắng túm vạt áo phía sau của thằng mập giật lia giật lịa.

Tới lúc đó, Tiểu Long mới hoảng hốt nhận ra mình vừa lỡ mồm lỡ miệng, liền im bặt.

Cũng may là Tần không lộ chút gì nghi hoặc. Nó định ninh Tiểu Long chỉ vô tình buột miệng thế thôi. Bởi vì nó không bao giờ ngờ chiều hôm qua thằng này cùng với Quý ròm và nhỏ Hạnh đã lọt vào trong vườn nhà nó êm ru như thế.

CHƯƠNG 9

Lần này, để cho an toàn, đợi thằng Tần “luyện tà thuật” xong, sau đó lật đặt chạy vào nhà đối phó với sự quấy rối của bọn thằng Cung, Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh mới bắt đầu vén rào sè sẹ chui vào vườn.

Hồi sáng, Dưỡng bảo tụi nó:

- Chiều nay tụi mình cứ y theo kế cũ. Sau khi họp nhóm xong, tụi tao giả vờ ra về. Chờ đến khoảng sáu giờ, tụi tao sẽ quay lại nhà nó bằng cửa trước, trong khi đó tụi mày cứ lảng lạng chui vào vườn bằng ngả sau.

- Thế nếu thằng Tần thắc mắc, tụi mày sẽ nói sao?

Quý ròm nhướn mắt:

- Chẳng lẽ lại tiếp tục bảo là khát nước?

- Ai lại giờ mừng cũ! – Dưỡng “xì” một tiếng – Lần này tụi tao sẽ tìm cách kéo nó ra khỏi nhà.

Dưỡng huơ tay, tự tin:

- Tụi tao rủ lên Ngã Sáu ăn bánh cuốn là dứt khoát nó đi ngay!

Mưu kế của thằng này quá tầm thường, chẳng có gì gọi là cao xa, vậy mà nó tuyên bố với vẻ hiu hiu tự đắc! Lúc đó, Quý ròm cười thầm thằng Dưỡng trong bụng nhưng không nói ra.

Không ngờ cái mưu chuột nhắt đó đem áp dụng vào một đứa có “tâm hồn ăn uống” vĩ đại như thằng Tần lại hiệu quả ghê gớm.

Bữa đó, tụi Quý ròm nấn ná trong vườn lâu oi là lâu vẫn chẳng thấy thằng Tần đâu, biết ngay là nó đã tót ra khỏi nhà chạy theo tụi thằng Dưỡng lên Ngã Sáu Chợ Lớn rồi. Thoạt đầu tụi Quý ròm không nghĩ cuộc điều tra trong vườn lại kéo dài đến thế.

Cũng như chiều hôm trước, vừa đặt chân vào bên trong hàng rào, ba đứa lập tức rón rén lần tới chỗ cây dừa.

Chỉ có một điểm khác là bữa nay chính Tiểu Long giành phần thò tay vào “hang rắn”. Nhà “võ sư vô địch đại lực sĩ” đã dũng cảm hơn không phải vì ngài hết sợ rắn cắn mà chẳng qua vì bây giờ ngài đã tin trong bụng cây kia đích thực không có một con rắn nào.

Trong khi nhỏ Hạnh và Quý ròm đứng bên cạnh căng mắt quan sát, bụng đình ninh Tiểu Long sẽ lòi ra con chim bằng thạch cao thì thẳng mập sau một hồi sờ soạng lại lấy ra một cái hộp đựng viết.

- Sao lại là cái này? – Nhỏ Hạnh chung hứng!

- Chứ không cái này thì là cái gì?

Nhỏ Hạnh tắc lưỡi:

- Con chim hôm qua đâu?

- Ai mà biết! – Tiểu Long nhún vai – Trong bụng cây chỉ có mỗi cái này.

Ba đứa trẻ chụm đầu vào sẫm soi cái hộp viết.

Quý ròm cắn môi:

- Đây chỉ là cái hộp đựng viết thông thường, chẳng có gì đặc biệt.

Nhỏ Hạnh gật gù:

- Chắc Tần lại đặt vào.

- Để làm gì vậy kìa? – Tiểu Long đưa tay quẹt mũi – Ai lại “luyện bùa” bằng hộp viết?

- Không phải bùa ngãi gì đâu, Long đừng có nghe tụi thằng Quang nói bậy! – Nhỏ Hạnh nheo mắt.

- Nếu không, thằng Tần đặt những vật này vô bụng cây làm gì?

Nhỏ Hạnh đưa tay vỗ vỗ trán, trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Bây giờ mình đặt cái hộp viết vô chỗ cũ ...

- Rồi thất thểu ra về như hôm qua? – Tiểu Long nói tiếp với vẻ phật ý.

- Không! – Nhỏ Hạnh hít vào một hơi – Mình sẽ nấp ở đâu đó.

Tiểu Long ngo ngác:

- Chi vậy?

Quý ròm đáp thay nhỏ Hạnh:

- Để xem chuyện gì sẽ xảy ra với cái hộp viết chữ chi!

Vừa nói, Quý ròm vừa kéo tay Tiểu Long đi băng băng lại bụi mầu đơn rậm rạp gần đó. Ở phía sau, nhỏ Hạnh lúi húi chạy theo.

Tiểu Long ù ù cạc cạc bước theo bạn.

Vừa thu mình sau bụi cây, nó mở miệng thắc mắc ngay:

- Tao chả hiểu gì cả! Chuyện gì sẽ xảy ra với cái hộp viết thế?

Quý ròm đập tay lên lưng bạn:

- Làm sao tao biết được!

Câu trả lời trót quớt của Quý ròm khiến Tiểu Long ngẩn tò te:

- Không biết sao còn ngồi đây rình làm chi?

- Sao mà hỏi lăm thế hở mập? – Quý ròm nhăn mặt – Chính vì không biết chuyện gì sẽ xảy ra cho nên mình phải rình xem đó là chuyện gì chứ!

- Thế này nè! – Thấy Quý ròm nạt nộ Tiểu Long ghê quá, nhỏ Hạnh liền ôn tồn giải thích:

- Hôm qua Tần đã đặt vào bông cây một con chim, nhưng hôm nay con chim lại biến thành cái hộp viết, như vậy rõ ràng chỗ bông cây đã xảy ra chuyện gì đó.

Tiểu Long chớp mắt:

- Thế không phải chính thằng Tần đã làm chuyện tráo đổi này sao?

Nhỏ Hạnh chép miệng:

- Chắc không phải đâu! Hạnh nghĩ ...

Đang nói, nhỏ Hạnh bỗng ngưng bật, mắt nhìn chòng chọc vào chỗ

hàng rào kế cây dừa.

Thái độ khác lạ của nhỏ Hạnh khiến cả Quý ròm lẫn Tiểu Long đều ngược mắt nhìn theo.

Những gì đập vào mắt khiến cả ba sững sốt. Từ bên vườn nhà hàng xóm, một con nhỏ lạ mặt đang loay hoay gỡ mớ dây leo quấn quít quanh hàng cọc đậu để chui vào trong vườn nhà Tần.

Con nhỏ trạc tuổi bọn Quý ròm, trắng trẻo xinh xắn với đôi mắt to và mớ tóc đen nhánh phủ sau vai. Chắc hẳn nó đã vào đây nhiều lần nên nom rất bạo dạn.

Đặt chân vào bên trong vườn, nó ung dung bước thẳng lại chỗ cây dừa.

Rồi với vẻ quen thuộc, nó ngồi xồm xuống thò tay vào bụng cây lòi cái hộp viết ra.

Con nhỏ mân mê cái hộp viết trên tay xoay qua xoay lại không biết bao nhiêu lần. Nhìn vẻ mặt rạng rỡ và nụ cười chúm chím trên môi nó, bọn Quý ròm biết là nó đang sung sướng lắm.

Nhỏ Hạnh nói khế:

- Thì ra đó là những món quà Tần tặng cho con nhỏ này.

Quý ròm hừ mũi:

- Thằng Tần tâm ngầm tâm ngầm này ghê thật!

Tiểu Long hòa theo:

- Hèn gì nó nhất quyết không cho bạn bè ra vườn.

Quý ròm nghiêng răng:

- Ngay từ đầu, thấy nó nhăn nhó khi nghe Hạnh bảo tụi mình sẽ tới họp nhóm ở nhà nó hằng ngày, tao đã nghi rồi!

Càng nói Quý ròm càng tức tối. Nó vung mạnh tay:

- Hừ, đã vậy nó còn dám bày ra chuyện rần rết để lừa cả nhóm!

Quý ròm vung tay chỉ để cho hả tức thôi. Nào ngờ nó vung mạnh quá,

khiến Tiểu Long đang ngồi nhấp nhồm kế bên bất ngờ bị huých ngay hông, ngã kèn ra đất.

Tiểu Long đứng bật ngay dậy, la chối lói:

- Này, này ...

Mới kêu được hai tiếng, sức nhớ ra tình cảnh trước mắt, Tiểu Long lập tức im thít và vội vã ngồi thụp xuống.

Nhưng đã muộn, con nhỏ ngồi xoay mặt về phía tụi Quý ròm đang nấp nên khi đứng lên khỏi bụi cây, Tiểu Long đã lọt ngay vào tầm mắt của nó.

Thấy có người thành linh xuất hiện, con nhỏ kia hơi hoảng.

Nó đứng thẳng người lên, mặt mày nhón nhác. Tay nắm chặt cái hộp viết, nó nhìn trân trân về phía bụi cây, lo lắng và nghi hoặc.

Rồi có lẽ nghĩ rằng bóng người vừa thấp thoáng kia chính là thằng Tần đang tìm cách trêu nó, mặt con nhỏ từ từ dần ra.

Nó nhoẻn miệng cười và chậm chạp tiến lại.

Tiểu Long quỳnh quáng níu tay Quý ròm:

- Giờ sao mày?

- Còn sao với trắng gì nữa! – Quý ròm làu bàu – Mày đã làm lộ bég hết rồi, chỉ còn cách chường mặt ra thôi!

Nói xong, Quý ròm liền nhô đầu lên khỏi chỗ nấp.

Đình ninh người trốn sau bụi cây là thằng Tần, bất ngờ thấy một đứa lạ hoắc lạ huơ thò đầu ra, con nhỏ kia giật mình bước lui một bước, miệng ú ớ.

Như để làm cho đối phương kinh hoảng hơn nữa, Tiểu Long và nhỏ Hạnh lục tục bước ra theo.

Quả nhiên sự xuất hiện “rầm rộ” của bộ Quý ròm khiến con nhỏ luống cuống thấy rõ.

Tiểu Long cười hì hì:

- Bạn đừng sợ! Tụi này là bạn học với Tần đấy!

Lời trấn an của Tiểu Long xem ra chẳng hiệu quả tí ti ông cụ nào.

Con nhỏ lạ bước lui thêm một bước nữa, miệng vẫn lắp ba lắp bắp không thành tiếng.

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Bạn tên gì vậy?

Nụ cười thân thiện của nhỏ Hạnh dường như làm con nhỏ hơi yên tâm được một chút. Nó không thụt lui nữa, nhưng cũng chẳng chịu mở miệng.

Quý ròm chớp mắt hỏi:

- Bạn là bạn của Tần phải không?

Con nhỏ vẫn không hé môi, chỉ giương mắt lên nhìn.

Nhỏ Hạnh bước lại, nhẹ nhàng nắm lấy tay nó, giọng cố tỏ ra dịu dàng:

- Tụi này cũng là bạn của Tần cả đấy!

Rồi nhỏ Hạnh chỉ tay về phía bên kia hàng rào, hỏi:

- Nhà của bạn ở bên kia phải không?

Con nhỏ nhìn theo tay chỉ của nhỏ Hạnh, ngần ngừ một thoáng rồi khẽ gật đầu.

Thấy con nhỏ trước sau vẫn không thềm mở miệng, Quý ròm bực mình quá. Nó huých vai Tiểu Long, hừ mũi:

- Con nhỏ này làm như nó bị câm hay sao ấy!

- Thế bạn tên gì? – Nhỏ Hạnh lại hỏi.

Lúc này con nhỏ vẻ như đã bình tĩnh. Nó ú ớ chỉ tay vào miệng, vào tai, đầu lắc qua lắc lại.

Cử chỉ của nó khiến bọn Quý ròm vô cùng kinh ngạc.

- Bạn không nói được hả?

Nhỏ Hạnh bối rối hỏi, tay ngấp ngừng đưa lên miệng làm dấu.

Thấy nhỏ Hạnh hiểu ý mình, con nhỏ sung sướng gật đầu lia.

Quý ròm nhìn Tiểu Long, giọng áy náy:

- Thì ra nó câm thật mày à! Thế mà tao lại trách oan nó!

Từ khi biết được cô bạn gái xinh xắn trước mặt là cô gái câm, bọn Quý ròm tự dưng cảm thấy băng khuâng quá đỗi. Không đứa nào buồn “lên án” thằng Tần về tội lừa gạt bạn bè nữa. Thì ra thằng Tần có lý do riêng của nó. Thằng Tần kết bạn với cô gái câm hàng xóm, và muốn đem lại niềm vui cho bạn. Cái bông cây không phải là hang rắn mà chính là hang động cổ tích của tuổi thơ, là nơi hằng ngày Tần vẫn gửi tặng cô bạn gái bên kia hàng rào những món quà nho nhỏ và không muốn cho ai biết.

Con nhỏ vẫn nhìn lom lom ba người bạn lạ mặt, thấy bọn Quý ròm cứ đứng nghệt ra, nó liền chỉ tay vào bụi mầu đơn phát âm một cách khó khăn:

- ... oa ... oa!

- Í, nó nói được kìa Hạnh! – Tiểu Long reo lên.

- Bạn ấy chỉ phát âm được thế thôi!

Nhỏ Hạnh lắc đầu nói, rồi quay lại phía con nhỏ, nó tròn mắt lặp lại:

- Hoa?

Con nhỏ gật đầu, nó chỉ tay vào người nó rồi chỉ về phía bông hoa mầu đơn:

- ... oa ... oa!

Quý ròm mỉm cười:

- Tụi này hiểu rồi, bạn tên Hoa!

Chỉ tay vào cái hộp viết nhỏ Hoa đang cầm, Quý ròm hỏi tiếp:

- Cái này là do Tần tặng bạn phải không?

Nhìn thái độ của Quý ròm, nhỏ Hoa hiểu ngay thằng này muốn hỏi gì. Mắt sáng lên, nó chỉ tay vào trong nhà, sau đó xòe hai bàn tay ra phía trước, tiếp đó dùng cạnh của hai bàn tay chặt vào ngực, điệu bộ giống hệt thằng Tần làm bữa trước.

Tiểu Long gật gù:

- Thì ra hôm trước thằng Tần dùng những động tác này để trò chuyện với nhỏ Hoa ở bên kia hàng rào mà mình không biết, cứ tưởng nó điên!

Quý ròm gãi gáy:

- Những động tác đó có nghĩa là gì nhỉ?

Không chỉ “thần đồng toán” Quý ròm chịu thua trước “bài toán” này mà cả “nhà thông thái” Hạnh cũng thấy đầu mình xoay như chong chóng. Nó nhìn hai bạn, giọng phân vân:

- Hay là vì bị Tần dọa dẫm nên nhỏ Hoa phải đem nộp cái hộp viết này?

Rồi quay lại phải nhỏ Hoa, nhỏ Hạnh bắt chước đánh tay vô ngực, miệng hỏi:

- Tần dọa đánh bạn hờ?

Nhỏ Hoa mở to mắt quan sát sự chuyển động của đôi môi nhỏ Hạnh, cố đoán xem người bạn mới có nói đúng điều mình muốn trình bày hay không. Nó nhìn chăm chú một lúc, rồi lắc đầu, ừ a ừ ó, vẻ khổ sở vì những người bạn mới không hiểu được ý nó.

Trong khi cả bốn đứa đều mặt nhăn mày nhí không biết làm sao trò chuyện với nhau thì mắt nhỏ Hoa chợt sáng lên. Nó chỉ tay vô cây viết giắt nơi túi áo của Quý ròm, vẻ mừng rỡ:

- Ô ... ơ ...

- À, thì ra bạn biết chữ!

Quý ròm reo lên và nhanh nhẩu rút cây viết đưa cho nhỏ Hoa. Đoạn, nó phóng vụt lại chỗ bụi mầu đơn, lấy một cuốn tập giấu trong đó định đem ra.

Nhưng vừa dợm bước, Quý ròm chợt đổi ý. Cho đến lúc này, chủ nhân

Tần vẫn biệt tăm. Nhưng không biết nó sẽ trở về nhà và tót ra vườn vào lúc nào, tốt nhất cả bọn không nên loăng quăng mãi ngoài bãi trống. Nghĩ vậy nên Quý ròm dừng bước và đưa tay ngoắt ngoắt.

Tiểu Long, nhỏ Hạnh đi trước, nhỏ Hoa đi sau, cả ba vội vàng tiến lại.

Tiểu Long chưa kịp thắc mắc, Quý ròm đã ngồi xẹp xuống cỏ, nói:

- Ngồi đây đi! Coi chừng thằng Tần về thành linh!

Nhỏ Hoa hình như chẳng băn khoăn gì về chuyện tại sao cả bọn phải chui tuốt vô đây.

Nó ngồi xuống, háo hức cầm lấy cuốn tập Quý ròm đưa, lật trang chót, hí hoáy viết: “Cái hộp viết này bạn Tần tặng”.

Bọn Quý ròm cả ba cái miệng cùng thở phào.

Sực nhớ đến ký hiệu lạ lưng khi nãy của cô bạn mới, Quý ròm xòe hai bàn tay ra trước ngực rồi dán mắt vào mặt nhỏ Hoa ra ý hỏi.

Nhỏ Hoa gật gật, rồi cúi đầu mím môi viết ra giấy chữ “tặng”.

Thì ra động tác đó có nghĩa là “tặng”!

Tiểu Long lăm bằm, rồi nó quay sang nhỏ Hoa, chặt hai bàn tay vào ngực.

Nhỏ Hoa lại gật, và nắn nót viết: “Quà”.

Nhỏ Hạnh bật cười:

- Thế mà Hạnh cứ tưởng đó là cú đánh.

Quý ròm cũng cười:

- Chắc đó là ký hiệu dùng để miêu tả gói quà hoặc động tác ôm quà.

Từ khi tụi Quý ròm phát hiện ra nhỏ Hoa có thể “bút đàm”, không khí giữa bọn trẻ trở nên sôi động hẳn.

Quý ròm, Tiểu Long, nhỏ Hạnh hào hứng hỏi. Nhỏ Hoa hào hứng trả lời.

Qua đó, bọn Quý ròm mới biết nhỏ Hoa năm nay mười sáu tuổi, lớn

hơn tụi nó một tuổi, quê ở Bến Tre, mới lên Sài Gòn đi học khoảng ba năm nay. Ngôi nhà bên kia hàng rào là nhà dì nó.

Nhỏ Hoa học lớp 3 trường Hy Vọng. Ở trường, ngoài học văn hoá, nó còn được học thêm các nghề khác như may mặc, thêu thùa.

Suốt ba năm qua, nó ở nội trú ngay trong trường, gần đây mới xin ra ngoài, về ở nhà dì. Vì thế nó và thằng Tần chỉ mới quen biết nhau đây thôi.

Bọn Quý ròm trò chuyện cùng người bạn mới say sưa đến mức quên bẵng mất chúng vẫn còn đang ngồi trong vườn nhà Tần và thằng Tần có thể đột ngột về nhà và bắt gặp tụi nó bất cứ lúc nào.

Chỉ đến khi nghe tiếng sột soạt phía sau lưng, ngoảnh lại, bắt gặp thằng Cung đang thập thò ra hiệu chỗ hàng rào, Quý ròm mới giật mình choàng tỉnh. Nó thấp thỏm quay sang hai bạn:

- Tụi mình rút đi! Thằng Tần về nhà rồi!

Thấy ba người bạn rục rịch định đi, nhỏ Hoa huơ tay và giương mắt ra ý hỏi.

Quý ròm chỉ tay vào trong nhà.

- Tần về rồi.

Biết Quý ròm muốn nói đến Tần, nhỏ Hoa chột sáng mắt lên. Nó khua tay hai lần liên tiếp rồi đặt ngón trỏ trước miệng thối phù một cái.

Tiểu Long ngo ngác

- Bạn nói gì? Trong nhà tắt đèn hử?

Nhỏ Hoa mỉm cười và bặm môi viết ra giấy: “Ngày mốt sinh nhật bạn Tần”.

Quý ròm gật gù ngó Tiểu Long:

- Nó thối nển sinh nhật đấy, không phải tắt đèn đâu!

Nhỏ Hoa lại xòe ra mười ngón tay rồi năm ngón tay nữa, sau đó thu hai nắm tay lại đánh khề vào nhau.

Lần này thì nhỏ Hạnh “thuyết minh” ngay.

- Ý bạn Hoa muốn nói “mười lăm tuổi” đấy.

Quý ròm chợt nảy ra một ý, liền viết:

- Chiều mai, tụi này đến chơi nhà bạn được không?

Nhỏ Hoa không biết Quý ròm sợ lén lút chui vào vườn nhà thằng Tần liên tục sẽ có ngày bị bại lộ, vả lại bí mật của khu vườn bây giờ chẳng còn gì để khám phá nữa nên mới đề nghị như thế. Nghe những người bạn mới đòi đến nhà chơi, nó khoái quá nhảy tung tung.

Trước khi chui ra ngoài, Quý ròm còn cẩn thận dặn thêm “Bạn đừng nói với Tần là đã gặp tụi này nghe!”

Đang hào hứng, tụi Quý ròm bảo gì mà nhỏ Hoa chẳng đồng ý. Kể cả yêu cầu này, nhỏ Hoa cũng gật đầu ngay tắp lự, mặc dù nó không hiểu tại sao những người bạn dễ thương của mình lại không muốn thằng Tần biết cuộc gặp gỡ thú vị này.

CHƯƠNG 10

Ở trên lớp nếu không phải là bạn chí thân thì không ai có thể biết được ngày sinh của nhau.

Thằng Tần không chơi thân đặc biệt với ai, vì vậy chẳng đứa nào biết được ngày sinh nhật của nó là ngày nào, kể cả những đứa trong tổ 1.

Tần dĩ nhiên chẳng quan tâm đến chuyện đó. Khác với các bạn, xưa nay nó không có thói quen tổ chức sinh nhật. Mỗi năm tới ngày đặc biệt đó, hoặc là ba mẹ nó dẫn nó đi nhà hàng hoặc là mẹ nó nấu một bữa thịnh soạn cho cả nhà cùng thưởng thức. Thế là xem như xong.

Nhưng đó là nó những năm trước.

Năm nay khác. Năm nay ngày sinh nhật của Tần xảy ra đúng vào dịp nhóm thuyết trình của nó tụ tập ngay tại nhà nó.

Vì vậy mà Tần muốn phá vỡ thông lệ, Tần muốn đem lại cho các bạn nó một sự ngạc nhiên.

Chiều ngày thứ năm, tức là hai ngày sau cái ngày bọn Quý ròm tình cờ gặp nhỏ Hoa, nhỏ Hạnh đã hoàn tất bài thuyết trình và đem tới cho cả nhóm góp ý.

Nói góp ý là nói cho có vẻ chứ phần tài liệu đã được chọn lọc kỹ lưỡng, lại được “cây văn số một” của lớp sắp xếp, trình bày mạch lạc, bài thuyết trình hầu như không cần phải thêm bớt, gọt giũa gì nữa.

Nhỏ Hạnh vừa đọc dứt bài viết của mình là tụi bạn vỗ tay rào rào:

- Tuyệt vời!

- Không thể nào hay hơn!

- Cô Lan Anh chắc chắn sẽ rất hài lòng. Môn công dân giáo dục của cô từ nay sẽ trở thành môn học hấp dẫn nhất thế giới.

Tần xoa tay, mũi phập phồng sung sướng:

- Các bạn góp ý đi chứ! Khen gì khen hoài vậy!

- Hay đến thế còn góp ý gì nữa! – Cung bắt đầu pha trò – Nếu có góp ý là góp ý làm sao cho nó bớt hay đi một chút, kéo lần sau cô Lan Anh lại bắt tổ 1 và tổ 4 thuyết trình tiếp thì khổ thân!

Kim Em gật đầu:

- Cung nói đúng đấy! Kim Em thấy bài viết của bạn Hạnh quá đạt yêu cầu rồi. Bây giờ nhóm chúng ta bàn xem nên phân công những bạn nào làm thuyết trình viên, sau đó chúng ta duyệt thử!

Dưỡng hươ tay, xỏ câu quen thuộc:

- Đương nhiên bạn Hạnh chiếm một suất rồi!

- Không được! – Quý ròm lắc đầu – Thuyết trình viên phải là người của tổ 1. Tổ 4 tụi tao chỉ góp phần chuẩn bị tư liệu cho bài thuyết trình thôi!

Câu nói của Quý ròm khiến thấy đứa tổ 1 mặt mày đang hí hửng bỗng xù như bún.

Nhỏ Hạnh thấy tội tội, liền nhẹ nhàng lên tiếng:

- Có thể tổ 4 sẽ cử hai người tham gia, nhưng chỉ phụ trách phần trả lời thắc mắc thôi, còn người đứng ra trực tiếp thuyết trình vẫn là người của tổ 1!

Tụi tổ 1 cũng chỉ cần có thể, cho nên nhỏ Hạnh vừa nói xong, mặt mày tụi nó liền tươi tỉnh trở lại.

Nhóm trưởng Tần vung tay, hứng khởi:

- Vậy là quá tốt rồi!

Rồi để phát huy sự hứng khởi trong lòng hơn nữa, Tần giơ tay lên khỏi đầu.

- Các bạn ngồi yên chờ một chút! Chuyện phân công từ từ tính sau, bây giờ có cái này cho các bạn!

Nói xong, không để ai kịp mở miệng, Tần quay phắt vô nhà trong.

Lát sau, nó khệ nệ bê ra một mâm đầy nhóc đồ ăn thức uống. Trên mâm bày cả chục chai nước ngọt, cả chục hộp si-rô trái cây và đủ loại bánh ngọt.

- ôi, ở đâu ra thế này?

- Nhóm thuyết trình đã xong nhiệm vụ đâu mà liên hoan sớm thế!

- Chậc, hôm nay thằng Tiểu Long tha hồ mời mọi người “ngồi xuống uống miếng nước ăn miếng bánh” à ghen!

Trước những tiếng xuýt xoa, trêu chọc của tụi bạn, Tần tùm tùm không nói gì, chỉ lẳng lặng sắp các thứ ra bàn.

Xong nó quay trở vô. Nháy mắt lại quay ra, lần này trên mâm bày hai đĩa chả giò và một cái bánh bông lan to tướng.

Tụi bạn nhón chân nhìn ổ bánh, thi nhau nhắm đọc hàng chữ đỏ tươi nổi bật trên nền kem trắng “Bùi Thanh Tần – sinh nhật lần thứ mười lăm”.

- A! – Cung reo lên – Thì ra hôm nay là ngày sinh nhật nhóm trưởng!

Quý ròm nhìn Tần, nhăn mặt trách:

- Sinh nhật sao không báo trước gì hết vậy mà?

Quang cũng nhanh nhẩu phụ họa:

- Ủ, im lìm như thế tụi tao biết đâu mà đem quà mừng!

- Quà cáp gì! – Tần vui vẻ – Tao cũng chẳng định tổ chức sinh nhật, chẳng qua gặp lúc nhóm mình họp mặt đông đủ ...

Trong khi tụi con trai trò chuyện, đám con gái xúm xít sắp xếp mọi thứ ra bàn.

- Tần ơi! – Nhỏ Hạnh thành linh lên tiếng đề nghị – Hay mình kê bàn ra ngoài vườn ngồi chơi đi!

Cầm Vân hòa theo:

- Hạnh nói đúng đó! Tiệc sinh nhật phải tổ chức chỗ rộng rãi thoáng mát chứ!

Tụi Mỹ Linh, Hiền Hoa, Hiền Hòa, Kim Em cũng nhao nhao:

- Đúng rồi! Nên kê bàn giữa vườn ngồi chơi!

Đề nghị của đám con gái làm Tần phân vân quá. Nó ngần ngừ:

- Nhưng lũ rắn ...

Thằng Cung nói:

- Thì mày xúc thuốc kị rắn như mọi hôm ấy!

Tần nhún vai:

- Tao xúc hết rồi! Chả còn giọt nào nữa!

- Mày đừng lo! – Quý ròm cười tươi – Tao mới ghé đường Hải Thượng Lãn ông trong Chợ Lớn lùng mua được một lọ đây!

Nói xong, Quý ròm móc trong túi áo ra một lọ thuốc nho nhỏ, bên ngoài chẳng có nhãn hiệu gì sất. Nó mở nắp, quẹt ngón tay vào miệng lọ rồi bôi lên người. Trong thoáng chốc, mùi dầu bạc hà xông lên khắp nhà.

Hành động của Quý ròm khiến thằng Tần bất giác thộn mặt. Tất nhiên trong vườn nhà nó chả có con rắn nào, “thuốc kị rắn” của nó tất nhiên cũng là thuốc giả, nó lấy chai dầu bạc hà của mẹ nó xoa khắp người để “trợ” bạn bè thôi, thế mà không hiểu sao chai thuốc kị rắn Quý ròm vừa mua cũng lại có mùi dầu bạc hà, lạ thật.

Trong lúc thằng Tần đang thần người suy thì tụi thằng Cung, thằng Dưỡng rồi rít chìa tay về phía Quý ròm.

- Này, cho tao xúc một tẹo nào!

- Tao nữa! Tao cũng xúc lên người một tí cho chắc ăn!

Nhỏ Hạnh nãy giờ vẫn âm thầm quan sát nét mặt Tần, thấy thằng này vẫn đắn đo chưa quyết, bèn cất giọng trấn an:

- Tần đừng lo! Tụi mình cứ ra vườn ngồi chơi, đúng năm giờ kém mười lăm giải tán là vừa.

Nghe nhỏ Hạnh hứa hẹn cái khoản “giải tán trước năm giờ”, Tần như cất được một gánh nặng trên vai. Nó mừng rỡ:

- Ờ vậy thì được!

Thế là cả bọn xúm vào lục đục khiêng bàn khiêng ghế ra vườn.

Trong nháy mắt, bàn tiệc sinh nhật đã bày cạnh gốc xoài, tiếng nói cười vang lên náo nhiệt rôm rả.

Chờ cho mọi người ngồi đâu vào đấy, Tần nâng ly nước ngọt trước mặt lên, hoan hỉ nói:

- Thôi mời tất cả nâng ly!

Hiển Hoa phản đối:

- Tuyên bố lý do đã chứ!

- Lý do thì các bạn đã biết rồi! – Tần mỉm cười – Hơn nữa, bữa tiệc sinh nhật này thật ra cũng hơi bất ngờ với các bạn ...

Cung gật gù:

- Ủ, cũng hơi bất ngờ thật!

Rồi nó cúi lục trong túi xách, lấy ra một gói quà bọc giấy hoa đặt lên bàn, lém lỉnh nói tiếp:

- Tuy vậy, tao cũng kịp chuẩn bị một món quà cho mày!

Tần tròn mắt nhìn gói quà Cung vừa lấy ra, miệng há hốc. Nó không thể nào tin thằng Cung có thể biết được ngày sinh nhật của nó.

Mãi một lúc, Tần mới nói được, giọng lắp bắp:

- Ơ ... ơ ... sao mày biết ...

Cung chưa kịp trả lời, Quý ròm đã cười hì hì:

- Đâu chỉ một mình thằng Cung biết, tao cũng biết nữa chứ bộ!

Nói xong, Quý ròm hớn hỏ lấy gói quà cất kỹ của mình ra.

- Tao cũng biết! – Dưỡng đồng dục nói.

Hiển Hoa chúm chím:

- Hiền Hoa cũng biết!

- Kim Em cũng thế!

- Mỹ Linh nữa!

Cứ thế hết đĩa này đến đĩa khác lần lượt lấy ra những gói quà giấu sẵn trong túi xách đặt lên bàn. Chẳng mấy chốc, bàn tiệc đã tràn ngập những gói giấy đủ màu lấp lánh, rực rỡ.

Dĩ nhiên chủ nhân Tần cũng sờ và xúc động không để đâu cho hết. Nó liên tục đưa tay dụi mắt. Nhưng rồi thấy cứ mỗi lần dụi lại một gói quà hiện ra, nó biết là mình không mơ. Cho nên những lần sau, nó không buồn dụi nữa. Mà gương mặt ếch lên dòm. Bây giờ thì nó hiểu tại sao chiều nay tại bạn nó đĩa nào cũng mang theo túi xách, chuyện không hề có trong những lần họp nhóm trước. Khi này thấy vậy, nó vô cùng thắc mắc. Nhưng giờ thì nó thắc mắc chuyện khác.

- Tại sao các bạn biết được ngày sinh nhật của tôi hay vậy?

Tần run run hỏi, giọng chưa hết ngỡ ngàng.

Nhỏ Hạnh mỉm cười bí mật:

- Có người cho tại này biết?

- Tôi không tin! – Tần chớp chớp mắt – Chắc các bạn lên văn phòng xem trong sổ học bạ của tôi chứ gì!

Quý ròm nhún vai:

- Mà nói lạ! Làm sao tại tao biết mày sinh vào tháng này mà lục học bạ để xem ngày?

Sự bất bẻ của Quý ròm chí lý đến mức Tần lại nghệt mặt ra:

- Thế thì tại sao?

Tiểu Long khịt mũi:

- Hạnh đã trả lời rồi! Có người cho biết.

- Người nào? – Tần ngờ ngác.

Nhớ lại cách nhỏ Hoa tự giới thiệu tên hôm nọ, Quý ròm nghịch ngợm chỉ tay vào khóm hoa mẫu đơn kế đó:

- Người đó đó!

Tần nhìn theo tay chỉ của Quý ròm, vẫn chưa hiểu, mặt nhăn hí:

- Nói gì thì nói đại ra cho rồi, sao mày cứ úp úp mở mở thế?

Nhỏ Hạnh tủm tỉm:

- Chính bạn Hoa nói cho tụi này biết đấy!

Tần đưa mắt nhìn Hiền Hoa:

- Làm sao bạn ...

- Không phải Hoa này! – Quý ròm chỉ tay về hướng sau lưng Tần – Hoa kia kìa!

Tần quay phắt lại. Và nó chết điếng người khi thấy nhỏ Hoa bên cạnh nhà đã xuất hiện chỗ cây dừa tự bao giờ và đang tươi cười tiến lại chỗ bàn tiệc, tay ôm khư khư một cái gói gì đấy. Trước nay, hằng ngày nhỏ Hoa vẫn thường sang chơi vườn nhà Tần vào lúc năm giờ rưỡi, chẳng hiểu sao bữa nay mới bốn giờ nó đã lò dò chui qua. Sự thay đổi bất ngờ đó khiến Tần dở cười dở mếu.

Tần rất mến cô bạn hàng xóm của mình. Số phận không may của nhỏ Hoa càng khiến nó bồi hồi cảm động mỗi khi nghĩ đến. Nó vẫn thường tặng quà cho nhỏ bằng cách nhét vào bông cây kế hàng rào những thứ đồ chơi xinh xắn, ngộ nghĩnh. Nhưng Tần lại không muốn cho bạn bè biết. Nó sợ bị trêu chọc. Nhưng bây giờ thì nhỏ Hoa đã vô tình làm hỏng tất cả.

Dĩ nhiên có tài thánh thẳng Tần mới biết mọi diễn tiến này thực ra đều do tụi bạn nó sắp xếp từ trước.

Chiều hôm kia, sau khi chia tay nhỏ Hoa chui trở ra ngoài, tụi Quý ròm đã thuật lại mọi chuyện cho bọn thẳng Cung, thẳng Quang, thẳng Dưỡng nghe.

Và sáng hôm sau khi lên trường, thì những đứa còn lại trong nhóm là Mỹ Linh, Cẩm Vân, Kim Em, Hiền Hòa, Hiền Hoa cũng đều biết cả.

Bấy giờ nhiều đứa mới vỡ lẽ tại sao Tần không muốn tụi nó họp nhóm ở nhà Tần, không muốn tụi nó tự do đi lại ngoài vườn, không muốn tụi nó rong chơi quá năm giờ. Tất cả chẳng qua Tần sợ bí mật của mình bị phát hiện.

Dấu sao đó cũng là một bí mật đáng yêu! Cả nhóm kết luận như vậy và quyết định làm Tần bất ngờ bằng cách kéo đến nhà nhỏ Hoa chơi và mời nhỏ qua dự sinh nhật của Tần vào bốn giờ chiều hôm sau.

Tần đứng tro như phỗng, hết nhìn nhỏ Hoa lại quay sang tụi bạn, lúng túng không biết phải mở lời như thế nào.

Nhỏ Hạnh thấy vậy, liền nhoẻn miệng cười:

- Tần khỏi cần giới thiệu. Tụi này đã quen nhau từ trước rồi. – Chính nhờ bạn Hoa, tụi này mới biết hôm nay là ngày sinh nhật của Tần!

Cầm Vân chớp mắt khoe:

- Chiều hôm qua, tụi này ở chơi bên nhà bạn Hoa cả buổi đấy!

Tần lộ vẻ ngần ngại:

- Nhưng ...

Cung cười hề hề:

- Có gì khó hiểu đâu! Chính vào hôm thằng Quang, thằng Dưỡng và tao ngồi nghỉ chân bên hàng rào và bị mây đuổi như đuổi tà thì Quý ròm, Tiểu Long và Hạnh đang nấp trong vườn nhà mây chứ đâu ...

- Thế ... thế ...

- “Thế, thế” gì nữa? – Cung lại ranh mãnh ngắt lời – Ngày nào cũng chui vào đó, tất nhiên tụi nó thừa biết cái “hang rắn” của mây là cái gì rồi, và tất nhiên là gặp cả nhân vật thường lui tới cái hang rắn đó ...

Cung nói tới đây, mặt thằng Tần bất giác đỏ bừng. Nhưng Tần không có thì giờ để ngượng nghịu lâu. Tiếng bọn con gái đồng loạt reo lên:

- A, xem bạn Hoa đem tới cái gì kìa!

Tần ngoảnh lại, thấy nhỏ Hoa đang hớn hỏ rút từ trong gói giấy trên tay

ra từng cây nến nhỏ, lần lượt hết cây này đến cây khác.

- Đúng rồi! – Quang bô bô – Sinh nhật là phải có nến! Bạn Hoa hay quá!

Trong khoảng mắt, mười lăm ngọn nến màu đã được thắp lên và cắm quanh trên lớp kem của chiếc bánh bông lan.

Tần nhìn những ngọn nến xúm xít quây tròn bên nhau như những người bạn thân thiết, mắt tự dưng mờ đi.

Tần không rõ mắt mình có đang ngân ngấn nước hay không nhưng nó biết lòng nó đang cảm động lắm. Cảm động vì nó định đem lại bất ngờ cho bạn bè, rồi cuộc chính nó lại bị bất ngờ vì những gì bạn bè đem lại cho nó. Nhưng cảm động nhất là chẳng ai trách cứ nó về chuyện “rắn rết” vừa qua, chẳng ai trêu nó về chuyện nhỏ Hoa hàng xóm, ngược lại đứa nào cũng tỏ ra quý mến và yêu thương cô bạn bất hạnh của nó.

Tần nhìn nhỏ Hoa, thấy chưa bao giờ nhỏ vui vẻ đến vậy, nhất là khi Hiền Hoa và Kim Em mỗi đứa một bên kéo tay cô bạn mới lại gần chiếc bánh, hô to:

- Nào, chúng ta cùng thổi nến đi! Thôi đi Tần ơi!

Tần đưa tay dụi mắt và cúi đầu xuống. Ngay trong lúc đó, nó chợt hiểu ra tình bạn cũng là một “môi trường” quan trọng và cần phải bảo vệ biết chừng nào ...

Thành phố Hồ Chí Minh 2000.